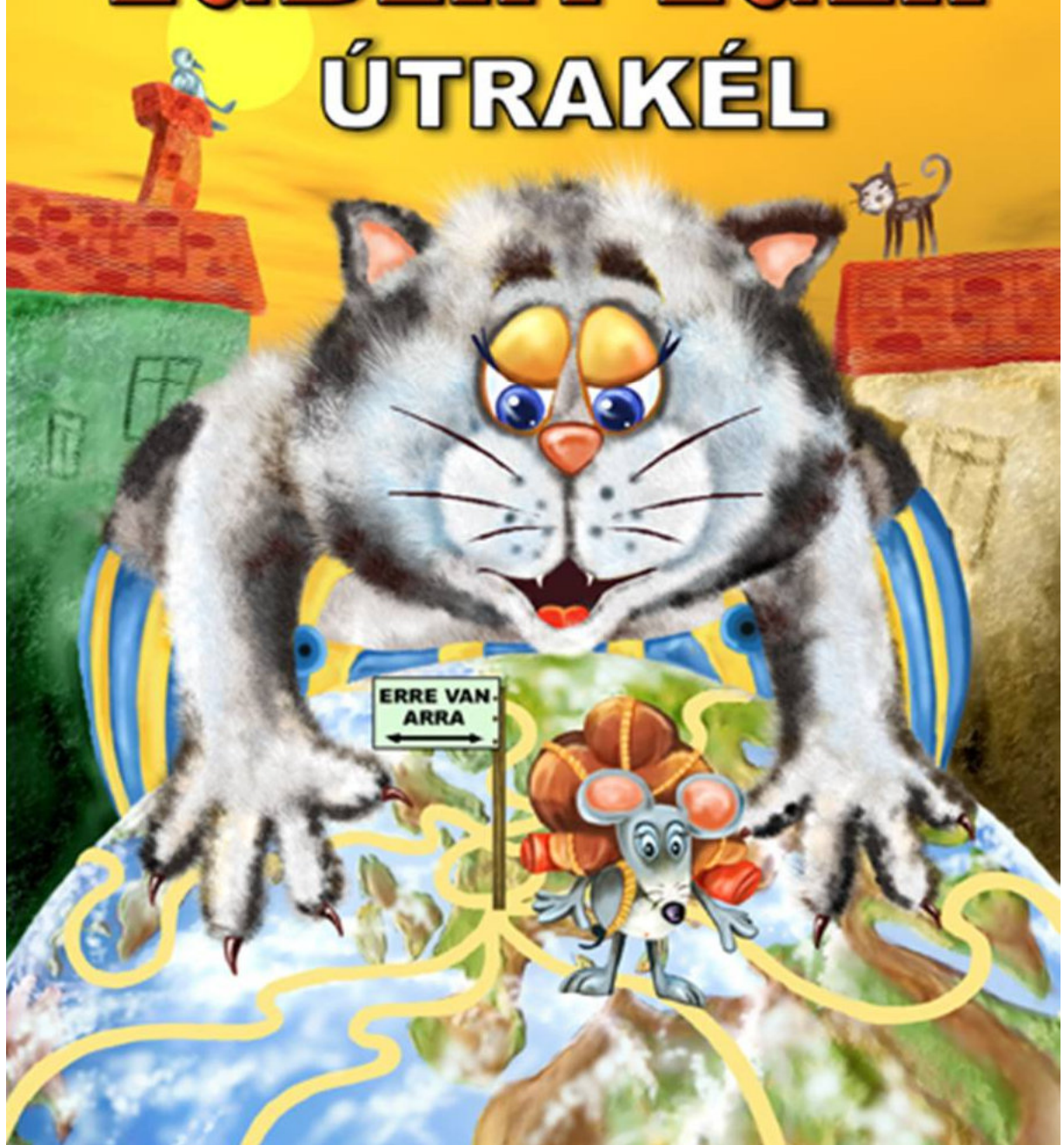

MIHÁLYI ANTAL

EGBERT EGÉR

ÚTRAKÉL

MIHÁLYI ANTAL

EGBERT EGÉR ÚTRAKÉL

**Sose add fel, ne légy csacska,
Egérből is lehet macska.**

REGUN PRESS KIADÓ

Tartalomjegyzék:

1. Egbert útnak indul
2. Találkozás a macskával
3. Látogatás a malacnál
4. Egy mozgalmas éjszaka
5. Vízi sport és meteorológia
6. Ismerkedés a túlélő-sportokkal
7. Karate és atlétika
8. Találkozás a rokonokkal
9. Göndör, az utak őre
10. A macskazene-kar
11. Keresik a nagynénit
12. Találkozás
13. A leleplezés
14. Mi volt az újságban?
15. A kórus-verseny
16. A randevú

***Mottó: „Sose add fel, ne légy csacska,
Egérből is lehet macska!”***

1. Egbert útnak indul

(Megismerkedünk Egberttel, aki hosszú útra indul.)

Egbert kiséger volt. Nem akkora, mint a többi egér. Természetesen egy jól megtermett buldoghoz viszonyítva minden egér kicsi, de Egbert nemcsak a buldogokhoz viszonyítva volt kicsi, hanem az egerekhez képest is. A kiséger kifejezés nem is egészen pontos, mert azt sejteti, hogy egy egér koránál fogva nem érte el azt a méretet, amelyet később, felnőtt egér korában el fog érni, hacsak a macska vagy egy egérfogó idő előtt meg nem akadályozza ebben. Egbert azonban nemcsak koránál fogva volt „kiséger”. Ő volt a legkisebb egér, akit a Kenyérmezei utca környékén valaha is láttak és noha zsenge kora sejtetni engedte, hogy a jövőben növekedni fog, a feltűnően hátrányos indulás miatt várható volt, hogy ha kora alapján nem is lesz majd lehetséges kiségernek tekinteni, mégis KIS egér fog maradni.

Egbertet azonban sem ifjú kora, sem kis termete nem zavarta meg abban, hogy a környező világ jelenségeit, eseményeit, sőt azok okait és összefüggéseit olyan részletességgel kívánja megismerni, amit nem is nevezhetünk másnak, mint kíváncsiságnak. Kíváncsiságának kielégítése azonban két okból sem tette boldoggá: egyrészt azért, mert ha valamit megtudott, mindig újabb és újabb dolgok merültek fel, amelyeket meg akart tudni; másrészt azért, mert közben gyakran került összeütközésbe nemcsak a környező világgal, hanem az azt benépesítő élőlényekkel is. Közöttük elsősorban saját családjával.

Bár az egerek általában merészek, ha a kedvükre való élelem beszerzéséről van szó (és vajon milyen élelem az, amely nincs az egerek kedvére?), Egbert merészsége és szemtelensége még a legbátrabb egerek rosszállását is magára vonta. Annál inkább, mert merész kiruccanásai nemcsak az elemózsia beszerzésére irányultak - ezt még elnézték volna, sőt megbecsülést is szerzett volna neki - hanem az íróasztal, a könyvszekrény, de még a telefonkészülék alapos felderítésére is. Egbert ugyanis mindezen felsorolt és még számos itt fel nem sorolt berendezési tárgyra felmászott, illetve egyesekbe belemászott. Ezzel sikerült felhívni magára a házban lakó nők figyelmét is. Képzeltetik, milyen hatással volt a nyolcvanéves Lina nénire, amikor fehérneműs szekrényébe benyúlva zokni helyett Egbert akadt a kezébe. Vagy mit gondoltok, mit szólt az a háziasszony, aki barátnőjét akarta felhívni, de a készülék billentyűin éppen Egbert üldögélt, elmélyedten tanulmányozva a hívásismétlő gombot.

Közismert tény, hogy a nőnemű lakosság legnagyobb része az egerekkel való váratlan találkozás hatására céltalan és az egerekre látszólag hatástalan cselekedetekbe kezd: visítanak, kiszaladnak a szobából vagy esetleg - nem tudni miért - felmásznak egy székre. Mint említettem, mindezek látszólag hatástalanok az egerekre, de csak látszólag! Az ilyen cselekedetek ugyanis a férfilakosságra közvetlenül hatnak és ilyenkor a férfilakosok megteszik a szükséges intézkedéseket, hogy női hozzátartozóik állandó unszolását és szemrehányásait elkerüljék. Az a tény, hogy Egbertnek sikerült észrevétnie magát a lakás, sőt az egész környék nőnemű lakosságával, súlyos következményekkel járt. A környék egerei szokásos élelmiszer beszerzési körútjuk során megszokott útvonalaikon váratlanul ravaszul elhelyezett egérfogókba ütköztek és csak a jószerencse óvta meg őket a végzetes balesettől. De mindez eltörpült amellet a szörnyűség mellett, hogy a mindennapi élelem beszerzésére induló egyik egércsalád az éléskamra előtt egy macskával találkozott! Hanyatt-homlok menekültek vissza a biztonságot nyújtó egérlyukakba.

Ezzel azonban betelt a pohár. A váratlan veszélyhelyzet hatására rendkívüli katasztrófa-elhárító bizottságot hívtak össze, hogy elemezze a helyzetet és meghatározza a tennivalókat. A gyűlés első napirendi pontja azonban Egbert volt, akit joggal tekintettek az egerekre nézve ennyire veszélyes helyzet előidézőjének. A jelenlevők egyhangúlag úgy döntöttek, hogy Egbertnek haladéktalanul el kell hagynia otthonát, mielőtt újabb bajokat zúdítana egértársai nyakába.

A döntés a családot nagy zavarba hozta. Hová küldjék Egbertet?

- Külföldi tanulmányútra fogjuk küldeni! - mondta Egbert papája.

- Honnan veszünk annyi pénzt? - siránkozott a mamája.

- Küldjük el vidékre dolgozni! - javasolta a húga, aki már alig várta, hogy megszabaduljon Egberttől, aki gyakran megráncigálta - na nem a hajját, hanem a farkincáját.

- Ahhoz még fiatal - védte a nagymama. - Különben is ebben a nagy munkanélküliségben még egy egérnek sem jut rendes munkahely.

Mialatt vitatkoztak, kopogtak. A levélhordó cickány volt az, aki sürgős levelet hozott Egbert vidéki nagynénjétől, Pocokvárról. Ez állt a levélben:

Kedveseim!

Remélem, ti jól vagytok. Én sajnos ezt nem mondhatom. Pedig tudjátok, milyen szép, kényelmes otthonom van. Talán éppen ez lehet a baj. Lehet, hogy valakinek erre fáj a foga és ezért vagyok annyi zaklatásnak kitéve. Meglopnak, nem kapom meg a nyugdíjamat. De nem akarlak benneteket untatni azzal, hogy mindazt a sok kellemetlenséget elmeséljem, amiben az utóbbi hetekben részem volt. Nagyon jó volna, ha valaki közületek itt volna, talán tudna valami tanácsot adni. Sokat gondolok rátok.

A ti Ludmilla nénitek.

- Na még ez is! - kiáltott fel Egbert apja. - Tennünk kell valamit. De engem nem enged a mindennapi munkám, anyátok a családot látja el, ti pedig - fordult a nagyszülőkhöz - már öregek vagytok ilyen nagy utazáshoz.

Ekkor a nagypapának jutott eszébe a megoldás.

- El fogjuk küldeni Egbertet! Okos, talpraesett és biztosan tud valamiben segíteni, ha egyáltalán van valamilyen megoldás Ludmilla néni problémájára. És ami a legfontosabb: ha elküldjük, akkor nincs itt!

Evvel a javaslattal, ha vonakodva is, de mindenki egyetértett. Egbertet tehát ellátták sok jó tanáccsal, elmagyarázták neki az útirányt, lelkére kötötték, hogy arról le ne térjen, végül útravalóként tarisznyát akasztottak a nyakába, amelybe hamuban sült pogácsa helyett hamuban meghengergetett trappista sajtot tettek. Elbúcsúzott szüleitől, testvéreitől, barátaitól és ismerőseitől és elindult a távoli Pocokvárra. A szomorú búcsúzkodás ellenére is vidám maradt. Annál is inkább, mert már az első intelmek hallatára elhatározta, hogy a számára előírt leg-rövidebb utat gondosan el fogja kerülni. Biztos volt benne, hogy sok, eddig még nem tapasztalt érdekes élményben lesz része. És ebben nem is csalódott.

2. Találkozás a macskával

(Egbert egy ijesztő találkozás részese lesz, amely azonban végül kedvező fordulatot vesz, sőt barátsággal végződik.)

Egbert szaporán lépegetett az úton. A nap barátságosan és melegen sütött. Már jó egy órája elhagyta a Zöldmező utca környékét és útja pipacsokkal tarkított réten vezetett át. Kellemes kora-nyári délelőtt volt és nagyon jól érezte magát. Eredetileg a város lakottabb részén akart átmenni, de az onnan ideszűrődő zaj, valamint a kellemesnek ígérkező kirándulás eltérítette eredeti szándékától.

Időnként megállt és körülnézett. Semerre sem látott senkit. Eleinte nem bánta, de később nyomasztani kezdte a társtalanság. Örült volna már egy tücsöknek is, akivel elbeszélgethet, de a meleg napsütésben még az sem bújtt elő. Így az első pillanatban ugyancsak megörült, amikor egy hang megszólította:

- Hová, háová, kisegérke?

Öröme azonban már keletkezése pillanatában elpárolgott. A hang ugyanis nem az egerek megszokott, kellemes, cincogó hanghordozásában szólt hozzá. Még csak ciripelés vagy csicsérgés jellege sem volt. Inkább olyan valami volt benne, aminek hallatán még a farkincáján is felálltak a szőrök. A hang határozottan nyávogás jellegű volt.

Megfordult és a várt látványban nem is csalódott. A háta mögött egy kövér macska állt és jóindulatú mosollyal szemlélte megdöbbenését. De nem is akármilyen kövér macska! Ez a macska nemcsak egyszerűen kövér volt. Gömbölyű termetét fényes puha, hosszú szőr fedte, amely fényesen csillogott a napfényben. A szőr fekete és fehér részekből tevődött össze. A feketék korom-

feketén csillogtak, mint a fekete zománc, a fehér foltok pedig hófehérek voltak, ami a macska kerekded kövérségét csak még jobban kihangsúlyozta.

A macska újra megszólalt:

- Hová, háová, kisegérke?

Egbert úgy érezte, hogy nem válaszolni nemcsak illetlenség lenne, hanem veszélyes is. Ezért illedelmesen felelt:

- Meglátogatom a nagynénémet, de úgy is mondhatjuk, hogy világgá megyek.

- Világgá? - kérdezte a macska meglepetten. - És miért mész világgá?

- Elzavartak otthonról kielégíthetetlen kíváncsiságom miatt.

- Hiszen minden egér kíváncsi! - mondta a macska. - Ezt igazán nem írhatják a rovásodra!

- Nem is ez volt a baj, - válaszolta Egbert kissé felbátorodva attól, hogy a macska egérszámba, vagy még inkább: macskaszámba veszi és barátságosan eltársalog vele. - Inkább attól borultak ki, hogy miután nagyon sok helyen megfordultam, az emberek, de még inkább a nők nagyon sok helyen megláttak, valószínűleg azt hitték, hogy én nem egy, hanem sok egér vagyok. (Tudod az emberek nagy része nem tud minket egymástól megkülönböztetni, azt hiszik egér az egér.) Ezért azután a legváratlanabb helyeken egérfogókat állítottak fel és később egy macskát is felfogadtak ellenünk. A többiek a macska megjelenése különösen érzékenyen érintette, hiszen tudod, a macskák egyik legismertebb szokása, hogy megfogják és megeszik az egereket.

Ekkor elakadt a szava és elsápadt volna, ha (az előbb elfelejtettem mondani) nem fehér egér lett volna. Most döbönt csak rá, hogy akivel ilyen bizalmasan társalog, maga is macska és feltehetőleg ő sem veti meg az egeret ebédként.

A macska, mintha csak olvasott volna a gondolataiban, szomorúan megszólalt:

- Én is szeretem az egeret. Már mint az egérhúst. Sőt, talán túlságosan is szeretem! Nagyon, de nagyon szeretek enni - sóhajtotta. - Mindent szeretek: a tejet, a halat, a felvágottat, a kolbászt, a csirkehúst, de legjobban az egereket - roston sütvé, róseibnivé.

- Akkor engem is meg akarsz enni? - kérdezte Egbert, készen arra, hogy igénlő válaszá esetén megkísérelje a menekülést, bár nem sok esélye volt rá.

A macska azonban bánatosan rázta a fejét.

- Szívesen megennélek, de nem tehetem.

- Miért? Megtiltották? - kérdezte Egbert megkönnyebbülve.

- Nem, sőt jó néven vennék, ha minél több egeret fognék - válaszolta a macska.

- Akkor miért nem? - kíváncsiskodott Egbert, de sietve hozzátette: - Nem mintha kifogásolnám.

- Fogyókúrázom - válaszolta szomorúan a macska. - Nem látod, milyen kövér vagyok?

1. kép: Egy rét közepén, két lábon áll egy kis egér és felnéz egy nagyon kövér macskára

Egbert éppen udvariasan tiltakozni akart az ellen, hogy a macska túl kövér, vagy legalább azt akarta hozzátenni, milyen jól áll neki, amikor rájött, hogy ezzel csak fokozná az étvágyát, ami cseppet sem lenne biztató számára. Ezért röviden csak ennyit mondott:

- Látom.

A macska bólogatott.

- Ugye? - Azzal letépett egy darabot az útilapu leveléből és bánatosan rágcsálni kezdte. - Utálom ezt a lapulevelet, de nagyon éhes vagyok - tette hozzá.

Egbert, aki igen jóindulatú kiséger volt, nagyon megsajnálta.

- Szívesen segítenék rajtad és talán tudok is - szólt komolyan.

A macska izgatottan feléje fordult és örömeiben majdnem ugrott egyet. De utóbb meggondolta magát, mert az ugrást nagyon kimerítőnek találta.

- Volt nekem egy barátom, akit mindenki csak Ducinak hívott. Ez a Duci olyan kövér volt, hogy messziről mindenki összegömbölyödött sündisznónak nézte. Pedig egér volt, de a kövérségtől a szőrszájai is szerteszét álltak. Nagyon szeretett enni, sőt zabálni. Mindent megkóstolt az esernyőtől a műanyag szatyorig és úgy látszik, minden hizlalta is. Egyszer ez a Duci elindult valami rágcsálnivaló után portyázni. Kijutott egy nagy térre és összetalálkozott három macskával. Azok elkezdtek kergetni. Nagyon ráértek, órák hosszat kergetőztek vele. Többször is megfoghatták volna, de játékból hagyták elfutni, aztán újra üldözőbe vették. Szomorú vége lett volna a történetnek, ha véletlenül nem jár arra a szomszédban lakó morcos buldog, amelyik különösen utálta a macskákat, mert éjjel mindig felébresztették álmából nyávogásukkal. A macskák elszaladtak és Duci hazavánszorgott. De amikor belépett az egérlyukba, ahol lakott, a mamája csak ránézett és azt mondta: „Ide idegeneknek nem lehet csak úgy besétálni. Kicsoda maga?” Mert Duci az üldözés során annyira lefogyott, hogy a saját anyja sem ismert rá. Azóta már nem Ducinak, hanem Cingárnak nevezik. Emellett azóta nagyon meg is erősödött és most egérsúlyban ő a kerületi karate bajnok. Ezt kellene tenni a te esetekben is: keresni kellene valakit, aki elől szaladsz.

- Tanulságos történet, de nem lenne jobb, ha olyan valakit keresnénk, aki után én szaladok? - fanyalgott a macska. - Például te is lehetnél az.

Egbert meghökkent, de gyorsan megtalálta a választ.

- Az nem lenne olyan hatásos. Senki után nem szaladunk olyan kitartóan, mint mások elől. Vagy más oldalról nézve: a más után futást könnyebben abba szoktuk hagyni, mint a más elől menekülést.

- Én viszont nem szeretek menekülni, - szögezte le a macska. - Néhányszor menekültem már kutyák elől és egyszer egy ember elől is, amikor megittam az egész tejet és megettem az összes kolbászt, amit akkor hozott haza a boltból.

Mondhatom nagyon kellemetlen volt. Nem, nem akarok menekülni! - határozta el. - Nincs valami más, kevésbé kellemetlen módszered?

Egbert elgondolkozott.

- Végül is meg lehet oldani másként is. Van egy barátom, annak sikerült valahogy másképpen lefogyni. Nem tudom pontosan hogyan. Látogassuk meg, majd elmondja. Addig is csak könnyű fogyókúrák ételeket egyél, ha le akarsz fogyni. De semmi nehéz étel! Semmi egér peccsenye!

Ez már a macskának is tetszett. Örömeiben dorombolni kezdett. Egbertnek nagyon tetszett és meg is kérdezte:

- Hogy csinálod?

- Ha akarsz, megtanítlak rá. Különben is hová megyünk egyáltalán? Nem is tudom, ki a barátod. Sőt, még te sem mutatkoztál be. Igaz, én sem. Engem Csucsunak hívnak.

- Igazad van én sem! De ezúton pótolom. Egbert a nevem és a Kenyérmezei utca egereihez tartozom. A barátomat pedig Pöfinek hívják és malac.

- Malac, aki lefogyott? Az érdekes lehet. Akkor mielőbb menjünk el a barátodhoz!

- Te pedig útközben bemutatod nekem a dorombolást. Jó lesz így?

- Jó, de induljunk már! Fogyni akarok! Útközben majd megmutatom a dorombolást.

Ezzel továbbindultak az úton, felváltva hol nyávogva, hol cincogva és időközönként dorombolva.

3. Látogatás a malacnál

(Megismerjük Csucusu macska szomorú történetét és azt is megtudjuk, milyennek kellene lenni egy rendes háznak és udvarnak, és hogy lehet ettől lefogyni.)

Ahogy ballagtak keresztül a réteken, a macska egyre fáradtabb lett. Induláskor még ő ment elöl, Egbert alig tudta követni. Utána is kiabált:

- Hé, pajtás ne ilyen gyorsan! - (Ekkorra már olyan jóban voltak, hogy megengedhette magának a bizalmaskodást.) - Azt hiszed, mindenki olyan nagyokat tud lépni, mint te?

- Ne beszélj annyit, inkább siess! - kiáltott vissza a macska. - Minél hamarabb ott akarok lenni a barátodnál. Minél hamarabb el akarom kezdeni a fogyókúrámat. És minél hamarabb le akarok fogyni!

De ahogy az idő előrehaladt, ők egyre lassabban haladtak előre. Megváltozott a sorrend is. A macska először lassan a kisegér mellé húzódott vissza, majd lassan mögéje került, végül pedig meg-megállt. Egbert egyszerre csak hátrapillantva észrevette, hogy lemaradva, jóval mögötte egy kis dombon üldögél.

- Így sose érünk oda! - szólt hátra Egbert. - Na jó, pihenj kicsit! Nem is mondtad még, hol laksz.

- A kolbászgyárban laktam mostanáig. De tegnap elbocsátottak és ki-lakoltattak.

- Azért, mert a fogyókúrád miatt nem fogtál elég egeret? - kérdezte Egbert együttérzően.

- Elég egeret? Már fél éve egyet sem fogtam, de ezt nem vették észre, annyi ott az egér. A baj az volt, hogy egér helyett kolbásztöltelékkel laktam mindig jól. De ezt se vették volna észre, ha tegnap nem esem bele a töltelékbe. Majdnem engem is betöltöttek egy kolbászba! Szerencsére észrevettek és le-állították a gépet. De miattam ki kellett dobni az egész napi kolbásztermelést. Persze engem is kidobtak.

Ahogy ezt elmesélte, könnyek jelentek meg a szemében.

- Az egész a csúnya kövérségem miatt van. Ezért kell lefogynom. De hova menjek ezután lakni?

- Ha lefogytál, erről is gondoskodunk majd - vigasztalta Egbert. - Én már tudom is hová mehatsz. Na, remélem kipihented magad és tovább mehetünk.

- Hova is megyünk?

- A barátom, Pöfi malac ott lakik a kis patakon túl. Már nincs messze, csak át kell evickélnünk.

Csucusu először megijedt, de azután látta, hogy a patak nem is patak, csak egy kis vízfolyás, amelyben ágak és kövek hevernek, így száraz lábbal át lehet rajta jutni. Csak a túloldalon lett a lábuk egy kicsit sáros. Továbbmenve egy p-lánkhoz értek, amelynek kapuja nyitva volt. A kapun egy tábla volt, rajta a felirat:

TISZTA UDVAR, RENDES ÓL

Ahogy beléptek, dühös kiabálást hallottak:

- Álljatok meg, álljatok meg! Azonnal menjetek vissza és törüljétek meg a lábatokat!

Ijedten pillantottak hátra és akkor látták csak, hogy sásból készített lábtör-lő van a kapuban. Gyorsan visszafordultak és gondosan letisztították a lábaikat. Csak ezután óvakodtak újra a bejárat felé. Addigra már az ajtóban egy malac állt és kissé bocsánatkérően üdvözölte őket:

- Ne értsétek félre, de az előbb takarítottam ki az udvart. Nem is tudjátok elképzelni, milyen sok piszkot hord be ide a szél. Nem is beszélve a madarokról, akiket hiába hajkurászok, csak szemetelnek. Egyébként örömmel üdvözöllek Egbert és téged is macska. A nevem Pöfi. Először azt hittem, hogy te is malac vagy. Látom, jól meghíztál.

2. kép: Egy tökéletesen tiszta disznóólat egy sovány malac - két lábon állva - seper. Az ólon felirat: „Tiszta udvar, rendes ól”

Csucusu csak most ért rá tüzetesebben megszemlélni a malacot. Formás jó-szág volt, minden kerek volt rajta: a feje, a szemei, a teste, de még az egyébként

kissé hegyes malacfülei is kerekék voltak. Az egész malac halvány rózsaszínű volt, göndör szőrei felkunkorodtak. De az volt a feltűnő, hogy egy csepp felesleges háj nem volt rajta. A kerekése nem kövérség volt. Inkább izmosnak látszott és a mozdulatai is fürgék voltak. De a legfeltűnőbb az volt rajta, hogy makulátlanul tiszta. Sehol egy csepp sár, egy foltocska, de még egy fűszál sem tapadt rá.

Csucusu bemutatkozott és elmesélte, mi járatban vannak. Meg is kérdezte:

- Neked hogyan sikerült így lefogynod? Elmesélnéd, mi volt a fogyókúrád?

A malac csodálkozva nézett rá.

- Fogyókúrám? Én nem fogyókúráztam. Eszembe sem jutott. Nem is érnék rá ilyen dolgokkal foglalkozni a sok házimunka mellett. Tudod te, milyen sok időt elvesz a mindennapi mosogatás, takarítás, mosás, felmosás, nem beszélve a tisztálkodásról? Nem érek rá azzal foglalkozni, kövér vagyok-e, vagy nem. Miért, talán túl sovány vagyok?

Csucusu megnyugtatta, hogy nem túl sovány és arra gondolt, hogy talán ő sem lenne kövér, ha egész nap a háztartási munkákkal, takarítással és mosással lenne elfoglalva. De erre a gondolatra a háta is borsózni kezdett és a szőrei égnek álltak az elszörnyedéstől.

A malac már újra a háztartásra gondolt.

- Különböző foglalkozások helyet! Megkínálhatlak benneteket valamivel?

- Hát, ha olyan kedvesen kínálsz, természetesen nem utasítjuk vissza. Mid van? - kérdezte Csucusu mohón, mert útközben nagyon megéhezett.

- Majd csak akad valami, - mondta Pöfi és az asztalhoz vezette őket.

Az asztalon hófehér, frissen vasalt terítő volt. Pöfi tisztaságtól csillogó tányérokat tett eléjük. Egbertnek sajtot, magának kukoricát tett a tányérjára, Csucusunak pedig tejet öntött. Egbert azonban felkiáltott:

- Ez így nem lesz jó! A fogyókúrát azonnal el kell kezdeni! Csucusu, egyél csak te is kukoricát!

Amazok ijedten néztek rá, majd Pöfi kicserélte Csucusu tányérját és kukoricát tett rá. A macska bánatosan elkezdett enni, de sehogy sem akart lemenni a torkán a kukorica. Rá is mordult Egbertre:

- És te miért nem cserélsz velünk?!

- Én nem fogyókúrázom, nekem nem kell lefogynom, nem vagyok kövér.

- Majd leszel te is, csak zabáld a sok sajtot, - morgolódott Csucusu és méla undorral rágcsálta a kukoricát.

Egbert hamar végzett a sajttal. Pöfi is gyorsan kész volt, csak Csucsura kellett várni. Lassan ő is megevett pár szem kukoricát, a többi nem volt már kedve. Végül visszakapta a tejét, amit gyorsan felszürcsölt.

- Na, úgy látom nem tudsz tanácsot adni, hogyan fogyhatnék le.

- Azért azt hiszem, itt is tanultunk valamit, - jegyezte meg Egbert. - Ha valaki folyton dolgozik és nem csak azzal törődik, hogyan fogyjon le, nem is hízik el. Talán neked is többet kellene törődnöd a háztartásoddal. Akkor többet mozognál és nem lennél ilyen kövér.

- Talán azért segíthetek valamit - szólalt meg Pöfi. - Olvastam egy hirdést, hogy Brekegtó-Nyúlfalun vízi sporttelep nyílt, mellette pedig atlétikai sportokat lehet úzni. Biztos vagyok benne, hogy valamelyik sporttelepen lehetőség lesz a testedzésre és ezáltal a fogyásra.

Csucsunak újra megjött a kedve.

- Indulhatunk! - mondta.

- Hogy képzeled? - kiáltott rémulten Pöfi. - És a mosogatás? Csak nem azt akarod, hogy a tányérok mosatlanul hagyjuk itt? A morzsákat is össze kell szedni. Az asztal körül össze kell seperni, az udvart fel kell gereblyézni, a konyhát felmosni, a szobát felporszívózni.

- Késő van már az elmenetelhez, - mondta Egbert is. - Messze kell menni, Brekegtó-Nyúlfalura, jobb, ha csak holnap indulunk.

- Na látod! - fordult Pöfi Csucsuhoz. - Így mindjárt más a helyzet. Akkor be is oszthatjuk a munkát. Te fogsz mosogatni, - mutatott Egbertre, te felmosod a konyhát, - szólt oda Csucsunak, - én pedig felseprek és porszívózok.

Azzal, mielőtt a másik kettő tiltakozhatott volna, karon fogta Egbertet és a mosogatóhoz vezette, majd Csucusu kezébe nyomta a vízzel telt vödört és a felmosórongyot.

Mire végeztek a munkával, beesteledett. Pöfi bevezette őket a vendégszobába és megmutatta az ágyukat. Mondanom sem kell, hogy az ágynemű ragyogott a tisztaságtól. A két vendég, aki már alig állt a lábán, rögtön le is akart feküdni, de Pöfi rájuk ripakodott:

- Csak nem akartok ilyen piszkosan bebújni a tiszta ágyba? Azonnal a zuhany alá!

Így tehát előbb lezuhanyoztak, megtörülköztek és csak ezután mehettek az áhított ágyba. Pöfi elégedetten állapította meg:

- Ezt már szeretem! Gyűlölöm a piszkot és a rendetlenséget. Én is azonnal jövök, de előbb bezárok. Az utóbbi időben sok betörés volt a környéken.

Amikor lefeküdtek, Csucusu szomorúan szólt át a szomszéd ágyba:

- Azt hiszem már alaposan benne vagyok a fogyókúrában. Bár ne kezdtem volna el!

De válasz nem érkezett; Egbert addigra már aludt.

4. Egy mozgalmas éjszaka

(Megismerjük egy izgalmas és mozgalmas éjszaka történetét, miközben bebizonyosodik, hogy a bátorság és az ész mindig kísérik a bajból.)

Nyugodtan aludtak mindannyian, nem is sejtve, micsoda veszedelem fenyegeti álmukat. Csucusu az ól vendégszobájában aludt Egberttel, illetve aludt volna, ha a malac hálósobájából kiszűrődő zajtól el tudott volna szenderedni. A zaj erős volt és félelmetes, hasonló a nagyteljesítményű fűrésztelepek zajához.

De ezt a zajt nem gépek okozták, hanem egyedül Pöfi, aki a jól végzett napi munka után elégedetten horkolt az ágyában. Egbertet nem zavarta a horkolás, mert a fárasztó nap hatására már abban a pillanatban elaludt, ahogy végigdőlt a hófehér, tiszta ágyon.

Csucusu is fáradt volt, de fáradságát elnyomta a várakozás izgalma. Sok új élménnyel lett az előző nap során gazdagabb, amely merőben eltért az eddigi tunya macska-életében tapasztaltaktól. Miután végiggondolta a nap eseményeit, arra az elhatározásra jutott, hogy meg kell változtatnia eddigi életmódját, aminek első lépéseként meg kell kezdenie a fogyást. Ahogy eddig eljutott gondolataiban, végre megnyugodott és lassan kezdett elszenderülni. Álmában a kolbászgyárban járt, ahol a gépek zajosan működtek és ő csorgó nyállal kereste a finom kolbásztölteléket, de valahogy sose tudott a közelébe férkőzni. (Nem csoda, hiszen korgó gyomorral feküdt le és bár azt mondják, teli hassal nem lehet jól aludni, az is biztos, hogy üres hassal nem lehet szépeket álmodni.) Így keresgélt az állandó ütemes zajban, amit álmában gépek zajának képzelt, de ami valójában Pöfi horkolása volt. Végül lemondott a kolbásztöltelékről és úgy döntött, inkább egeret fog. Annál is inkább, mert az ütemes zajba kaparászás hangja kezdett vegyülni, majd valami feldőlt és hangosan puffant. Ekkor már az álomba kezdett beszűrődni a valóság is. Csucusu ráeszmélt, hogy puha ágyban, nem a kolbászgyárban van és itt egeret nem szabad fognia. De akkor honnan jön a kaparászás és mi borult fel olyan nagy zajjal?

Most már teljesen felébredt és hallgatózni kezdett. A hortyogás mellett tisztán hallotta a kaparászás, matatás zaját. A hang a kamrából jött. Mintha valaki a polcokon keresgélne, nyitogatná az edények és dobozok fedelét. Azután újra felborult valami, most halkabban puffanva, mint az előbb. Ki lehet az? Pöfi nem, hiszen most is idehallatszik a horkolása. Talán Egbert? Nem, hiszen ott alszik csendesen a szomszéd ágyon. És ekkor eszébe jutott, mit mondott Pöfi lefekvés előtt. A betörők! Csak azok lehetnek. Most fosztják ki az éléskamrát, amíg ők alszanak.

Óvatosan lemászott az ágyról és felkeltette Egbertet. Az riadtan fel akart kiáltani, de Csucusu befogta a száját.

- Pszt! Csendesen! - mondta suttogva. - Betörő van a kamrában!

- Honnan tudod? - kérdezte az egér.

- Nem hallod? Meg kellene nézni miféle.

Egbert előbb vonakodott:

- Miért pont én? - kérdezte.

- Először is azért, mert te vagy a legkisebb; téged vesznek észre legkevésbé. Másrészt úgyis kíváncsi vagy, előbb-utóbb utánam jönnél, ha én mennék.

Egbert kicsit elgondolkodott, majd beleegyezően bólintott.

- Jó, megyek. Majd bebújok a szellőzőnyíláson.

A kamrához keskeny folyosó vezetett. A fordulónál szűk szellőzőnyílás volt. Az egér azon mászott be és a nyílás végénél megállt. Ahogy bepillantott, két természetes alakot látott. Hosszúkás orruk volt, kis kerek fülük, kövér testüket

barnás-szürke szűrös szőr borította. Az egyik éppen egy kukoricás edény tartalmát tömkölte pofazacskójába, a másik egy zsákba öntött valamit, nem látta jól, micsodát. Egbert alig tudta megállni, hogy fel ne kiáltson.

- Hörcsögök! - mormogta ijedten és futott vissza a szobába. - Két nagy hörcsög fosztogat a kamrában! Ezek nagyon vadak és mérgesek. Szóljunk Pöfi-nek.

Óvatosan bementek Pöfi szobájába és elkezdték keltegetni a malacot. Az csak röffentett egyet és aludt tovább. Csucus ekkor hangosan a fülébe suttozta:

- Betörők vannak a kamrában!

Pöfi akkorát ugrott, hogy majdnem leesett az ágyról. Rögtön fölébredt.

- Az nem lehet! Mindent jól bezártam.

- Ezek hörcsögök, biztosan alagutat ástak a házadhoz - mondta Csucus. - Most mit tegyünk? Ha meglepjük őket, biztosan ránk támadnak és megsebesítenek minket. Aztán elmenekülnek a zsákmánnyal.

- Van egy tervem - mondta Egbert. - Van festéked? - kérdezte Pöfitől.

3. kép: Éléskamra polcokkal, amelyeken edények és zsákok álnak. Egy nagy hörcsög felágaskodva valamit a szájába töm, a másik egy zsákba önt valamit.

A malac átment velük a másik szobába, ahol a polcon a sok háztartási eszköz és mosópor mellett porfestékek is voltak, amelyekkel a gondos és rendszerező malac minden kis hibát ki szokott igazítani a falon vagy a bútorokon. Egbert megnézte a festékeket. Talált közöttük olyan port, amelyik a sötétben világít.

- Ez jó lesz! - mondta és beszórta vele Csucus bundáját. Azután kiment az udvarra és megkereste az alagút nyílását.

- Most állj oda az alagút bejáratához! Te pedig zárd be óvatosan kívülről a kamrát! - fordult a malachoz. - Most pedig fogd azt nagy konyhai tölcsért és röfögj bele olyan hangosan, ahogy tudsz! Én addig átszaladok ide a szomszédba a rendőrökuttyáért.

A hörcsögök javában rakodtak, amikor harsogó, fenyegető röfögés hangzott a szellőzőnyílás felől. Riadtan eldobálták zsákjaikat és az ajtóhoz rohantak. Zárva volt! Ekkor felágaskodtak és az alagút felé rohantak. Csak egymás után tudtak beférni és sebesen kúsztak kifelé. A hátulsó hirtelen beleütközött a társába, amelyik dermedten megállt.

- Miért nem mész már?! - kiáltott rá és az remegve mutatott kifelé. Az alagút bejáratánál egy macska állt. Kövér testét a holdfény hatalmassá növelte. Szőre pedig - nos a szőre volt a legborzalmasabb; minden szőrszála az égnek meredt és zöldesen világított a hold sápadt fényében.

A két hörcsög sikoltozva menekült vissza, rémülten bújtak össze és még akkor is remegtek, amikor a rendőrökuttyák nyakuknál fogva magukkal vitték őket.

- Hát ezekkel jól elbántunk! - mondta a kiséger elégedetten, miközben a festékport kikéféltte Csucus bundájából. - Rémisztő voltál az égnek meredő villogó szőreiddel. Hogy csináltad, hogy minden szál az égnek állt?

- Az ijedségtől volt, - vallotta be a macska. - Na Pöfi, hálás lehetsz nekünk, hogy megmentettük a kukoricádat. Lefekhetek végre?

- Szó sem lehet róla! - válaszolta a malac. - Igazán nagyon hálás vagyok, de le csak azután fekhetsz, ha újra lezuhanyozol. Ilyen porosan nem mehetsz a tiszta ágyba!

5. Vízi sport és meteorológia

(Szereplőink dicséretet kapnak, majd felkeresik a sporttelepet, de helyette kénytelenek a meteorológiai és időjárásjelző állomást meglátogatni, ahol meglepő dolgokat tapasztalnak.)

Az éjszakai kalandok után az alvás a délelőttbe nyúlt volna, ha reggel nem kopogtatásra ébrednek. Az álmos Pöfi az ajtóhoz támolygott:

- Ki az?

- Rendőrség.

Pöfi ijedten nyitott ajtót. Az ajtóban két nagy rendőrkutya állt.

- Ne ijedjen meg! Nincs már semmi probléma, - mondta az egyik, egy farkaskutya. - Farkas őrnagy vagyok a kerületi rendőrkutya kapitány. Engedje meg, hogy bemutassam társamat Mr. Buldog főfelügyelőt az Interdog Nemzetközi Kutyarendőrségtől. Csak köszönetünket jöttünk kifejezni, hogy segítségükkel lefülelhattünk egy több országban is körözött betörőbandát.

Addigra már Egbert és Csucusu is ott álltak az ajtóban. A szót a buldog vette át:

- Az önök értékes segítsége tette lehetővé, hogy a banda két legveszedelmesebb tagját őrizetbe vehessük. Letartóztatásukkor annyira rémültek voltak, hogy azonnal részletes beismerő vallomást tettek. Elárulták, ki a társaik, így rövid idő alatt az egész bandát letartóztattuk. Ők követték el az utóbbi időben a környéken a betöréseket is.

Amikor a rendőrkutyaék eltávoztak, Csucusu és Egbert is elindult, hogy felkeressék Brekegtő-Nyúlfalu sportlétesítményeit. A hálás Pöfi is el akarta kísérni őket, de azután eszébe jutott, hogy még a mai napon be kell fejeznie a nagymosást. Búcsút vettek tehát tőle és útnak indultak. Az út hosszú volt és a nap melegen sütött, így többször is meg kellett állniuk, hogy pihenjenek. Különösen Csucusu fáradt ki hamar. Ilyenkor leültek az árnyékba és Csucusu dorombolt Egbertnek. Egy idő után Egbert is megpróbálta. Csucusu elégedetten hallgatta:

- Még egy kicsit kell gyakorolni, de fog ez menni! A végén még bevesznek a macska énekkarba.

- Gondolod? - kérdezte Egbert. - Nem túl vékony a hangom hozzá?

- Éppen ez benne az érdekes - válaszolta Csucusu. - A macska dalárdák egyik hiányossága, hogy az igazán szép magas hangokat nem tudják kiénekelni. Már régen töprengtem, hogy lehetne ezen segíteni. Már tudom! Veled!

Tovább mentek, útközben felváltva és együtt dorombolva.

Végre elértek a település határába. Útkereszteződéshez értek. A kereszteződésben oszlop állt, amelyen jobbra és balra nyíl mutatta az utat. A jobb felé mutató nyíl alatt ez állt: „**SPORTKÖZPONT**”. A bal felé mutató alatt: „**IDŐJÁRÁSJELZŐ ÁLLOMÁS**”.

Jobb felé folytatták útjukat. Rövidesen egy kerítéshez értek, amelynek kapuja zárva volt. A kapun hatalmas tábla hirdette:

BREKEGTŐ-NYÚLFALU
NEMZETKÖZI ÜDÜLÉSI- és SPORTKÖZPONT
Testedzés, felüdülés, sport, szórakozás, fogyókúra,
testépítés és minden, ami hasznos és szórakoztató
Edzésvezető: Leveli Béla, háromszoros úszó
és kétszeres ugró világbajnok

A kapura egy kis cédula volt kitűzve a következő szöveggel:

„Az időjárásjelző állomáson vagyok.”
Leveli B.

Visszafordultak az útkereszteződés felé. Ott bal felé térve rövidesen egy újabb kerítéshez értek, amelyen egy kisebb, szerényebb tábla volt elhelyezve, a következő szöveggel:

Brekegtő-Nyúlfalu Központi Meteorológiai és Időjárásjelző Állomás
Tudományos igazgató: Prof. Dr. Leveli Béla

Ez a kapu nyitva volt. Bementek. Pár lépés után egy üvegfalu épülethez értek. Belépve, azonnal a bejárattal szemben hosszú létrát láttak. A létra aljánál a következő felirat állt: „**ESŐS IDŐ**”. Felnéztek és a létra tetején megpillantották a következő feliratot: „**NAPSÜTÉS**”.

A létra mellett lent, egy széken kinyújtózva egy nagy, zöld levelibéka üldögélt. Megpillantva a belépőket felállt, kezét nyújtott és bemutatkozott.

- Üdvözlöm önöket. Dr. Leveli Béla professzor vagyok, az Időjárásjelző Intézet igazgatója.

- Mi nem önt keressük professzor úr, hanem a sporttelep edzésvezetőjét - szolt Egbert. - A barátomat egy kondicionáló fogyókúra érdekelné.

- Akkor jóhoz fordultak. Engedjék meg, hogy bemutatkozzam! Leveli Béla többszörösen kitüntetett mesteredző vagyok. Rendkívül hatásos fogyasztsági módszereink vannak, - fordult Csucsuhoz.

- Ön tehát az Időjárásjelző Intézet és a sporttelep vezetője egy személyben? - kérdezte Egbert.

- Úgy van! - volt a válasz. - Miért? Mit gondolnak, meg tudnék élni abból a fizetésből, amit mint időjárásjelző kapok?

- Hogyan jelzik itt az időjárást? - szólt közbe kíváncsian Egbert.

- Régi, jól bevált módszerrel. Közismert tény, hogy ha süt a nap, a levelibékák felmásznak a befőttes üvegben elhelyezett létra tetejére, ha pedig esik, akkor lemásznak az aljára. Ez a létra tehát itt egy jelző műszer.

- Korszerűbb módszer nincs? - kérdezte Egbert.

- Van számítógépes adat-feldolgozás és előrejelzés is. Ott a számítógép, látják? De én sajnos nem értek hozzá. Nagyon sok a gomb rajta.

- Akkor miért nincs most fent a létra tetején? Hiszen ragyogó napsütés van? - szólalt meg Csucusu is.

- Tényleg? Észre sem vettem! - mondta a béka. - Idebent mindig egyforma idő van. De igazában nem is fontos. Úgy sem hiszi el senki, hogy egy meteorológiai időjárásjelzés beválik. De térjünk a tárgyra! Azt hiszem, mielőtt a fogyókúrás gyakorlatokat ismertetném, célszerű volna, ha megnéznék magát a sporttelepet.

- Itt már lejárt a munkaideje? - kérdezte Csucusu.

- Nem, de nem is ellenőrzi senki. Itt én vagyok az igazgató.

- Van beosztottja is? - kérdezte Egbert.

- Van, de az is én vagyok. És én mindig elengedem a munkából saját magamat. Na induljunk!

Kimentek az épületből, át a kapun. Kilépve a béka bezárta a kaput és rátűzött egy kis cédulát, amelyen ez állt:

„A sporttelepet mentem ellenőrizni.”

Dr. Leveli B. Professzor

4. kép: Az időjárásjelző állomás, egy nagy befőttes üveg, benne létra, alul „Esős idő”, felül „Napsütés” felirattal. A létra mellett karosszék, amelyben egy nagy zöld levelibéka ül, cigarettázva.

6. Ismerkedés a túlélő-sportokkal

(Kiderül, hogy egyesek számára a vízi sport is túlélő-sport és ugrálni sem lehet büntetlenül.)

Amikor visszaértek a sporttelep kapujához, Leveli B. professzor, illetve most már Leveli B. mesteredző levette a cédulát a kapuról. Helyette valahonnan elővett egy táblát, amelyen ez állt:

**AZ OKTATÁS ÉS EDZÉS FOLYAMATOS, ÚJONNAN
JELENTKEZŐK BÁRMIKOR CSATLAKOZHATNAK**

- A fogyókúra leghatékonyabb eszköze a rendszeres úszás. Megmutatom az úszómedencét - mondta ezután.

- Úszómedencét?! - hördült fel Csucusu.

- Nincs ok az aggodalomra. Teljesen biztonságos, - mondta Leveli B. - A dereka köré övet kötök, amely egy rúdra lesz erősítve. Így fogja megtanulni a tempókat, először a levegőben, majd lassan beleeresztem a vízbe. Később már a fejesugrást is gyakorolhatjuk.

- Azt hiszem, így tényleg biztonságos - mondta Egbert is. - Nyugodtan kipróbálhatod.

- Próbáld ki te! - idegenkedett Csucusu.

- Tényleg, próbálja ki maga előbb, - mondta a béka. - Mutassa meg a barátjának, hogy nincs oka félni!

Egbert beleegyezett. Leveli B. annak rendje-módja szerint övet kötött a derekára és egy alátámasztott rúdra erősítve a víz fölé lógatta. Bemutatta az úszótempókat, azután vezényelt: „eeeegy-ketőőő, eeeeegy-ketőőő”. A tempózás jól sikerült. A béka lassan beleengedte Egbertet a vízbe, miközben az szabályosan tempóztatott.

Mire befejezték, Csucusu is kedvet kapott. Leveli őt is felszerelte, a rúdhoz erősítette és a víz fölé lendítette. Ekkor nagy reccsenés hallatszott, a rúd kettétörtött és Csucusu nagy loccsanással a vízbe zuhant. Azonnal elmerült, mint egy kő. Szerencsére a kötél vége a part közelében beleakadt egy ágba. Egbert és Leveli B. megragadták és húzták kifelé. Jött is egy darabig, majd megjelent a macska hápogó, fulladozó feje, azután újra elmerült. Azok ketten kiáltoztak neki, hogy tartson ki és próbálták kihúzni, de csak nem ment.

És ekkor a nagy kiáltozás hallatára egy nyúl jelent meg. Nem volt nagytermetű, de igencsak izmos. Megragadta ő is a kötelet és hárman egy-kettőre kihúzták a partra szegény ázott, ájult Csucusut. Hasra fordították és kinyomkodták belőle a sok vizet, amit lenyelt. Végre kinyitotta a szemét és fulladozva hebegte:

- Mi volt ez?! Nem akarok úszni tanulni! Inkább kövér maradok.

- Hogy mi volt? - kérdezte a nyúl. - Ez bizony nem úszólecke volt, hanem egy kis túlélési gyakorlat. De szerencsére túlélte. Egyébként én is túlélési gyakorlatokat vezetek és karate edző vagyok - mutatkozott be.

Leveli B. mentegetőzött:

- Nem tudhattam, hogy ilyen súlya van. Talán próbáljuk meg egy vastagabb rúddal....

- Soha!! - ordította Csucusu. - Soha többé vízi sportot.

- Hát sajnálom, de igazán nem számíthattam rá - mondta a béka. - De mégsem volt haszontalan a dolog, legalább tapasztalatokat szereztünk. Akkor talán próbálkozzunk meg az ugró gyakorlatokkal..

- Rendben van - mondta Csucusu. - De ne a vízbe!

Leveli biztosította őket, hogy szigorúan csak szárazföldön fognak ugrálni. Elmondta, hogy egy nagyon korszerű ugrópályája van, amelyet most rendelt meg külföldről.

- Nem volt olcsó, de megérte - mondta. - Most itt található az ország legjobb ugró iskolája.

Meg is mutatta. Az ugrópálya sokszínű, felfelé egyre magasodó falépcsőkből állt. A lépcsőfokokon felfelé növekvő számok voltak és mindegyik fok más színűre volt lakkozva. A legfelső aranyszínben csillogott.

Leveli B. bemutatta az ugrást. Egyből a második lépcsőre ugrott, onnan a negyedikre, majd az ötödikre, hatodikra és végül a legfelső hetedikre. Ezután Egbert következett. Neki bizony már az első lépcsőfok is nehezen ment. A másodikra csak a harmadik próbálkozásra jutott fel és magasabbra bizony nem sikerült felérnie. A béka ezután a nyulat szólította föl az ugrásra, de az csak mosolygott és a fejét rázta.

- Én nem lépcsőkön szoktam ugrándozni, hanem az akadályverseny pályán, a terepen.

- Most én jövök! - kiáltotta Csucusu. - Majd megmutatom, mit tudok. Ugrásban azelőtt nagyon jó voltam.

Azzal nekifutott és mindannyiuk csodálkozására nagyot ugrott, és kecsen landolt, egyenesen az ötödik fokon. És ekkor iszonyatos recsegés-ropogás közepette az egész lépcső darabokra törve összeomlott, maga alá temetve a túlsúlyos macskát.

Mindenki dermedten nézte. Leveli B. mesteredző kétségbeesve jajgatott:

- Végem van! Oda van a drága sportpályám!

- Azzal nem is törődik, mi történt azzal szerencsétlen macskával? - kérdezte a nyúl felháborodva.

De ekkor a romhalmaz megmozdult és Csucusu mászott ki alóla. Leverte magáról a port és nyugodtan azt mondta:

- Úgy látszik, egy kicsi nehéz voltam ehhez a szerkezethez! Hát sajnálom, de igazán nem számíthattam rá. De mégsem volt haszontalan a dolog, legalább tapasztalatokat szereztünk.

7. Karate és atlétika

(Leveli B megvigasztalódik. Egbert és Csucusu megtudják, miért bátrak a nyulak, karate kiképzésben részesülnek és megtekintenek egy futóversenyt.)

A gyászos és balsikerű események után nem volt értelme tovább is a sporttelepen időzni. Csucusu és Egbert megpróbált búcsút venni a mesteredzőtől, ez azonban nem ment könnyen, mert az ide-oda rohangászott a törött sportszerdarabok között, megkísérelve összeilleszteni azokat, persze eredménytelenül.

Végre belefáradt és kétségbeesve letelepedett egy törött deszkadarabra. Ekkor látszott csak tudomást venni a társaságról. Bánatosan, hangjában mély szemrehányással fordult feléjük.

- Teljesen tönkrementem! - mondta. - Hogy fogok ezután már edzéseket tartani, megfelelő felszerelés nélkül? Ha meggondolom, hogy az enyém volt az országban kapható legkorszerűbb ugró felszerelés!

- Úszóleckéket azért még adhat - vigasztalta Csucusu, aki a sikertelen és életveszélyes úszólecke ellenére is megsajnálta Levelit, annál inkább, mert a magasugró pálya tönkremenetelében magát is vétkesnek érezte egy kicsit. - Legfeljebb egy kissé rövidebb rudat fog használni.

- A magasugrás edzések helyett pedig távolugrás leckéket fog adni - szólalt meg Egbert is. - Ezek a lécek például igen alkalmasak a pálya és a távolságok kijelölésére.

A béka kissé megvigasztalódott.

- Ez tényleg jó megoldás lehet, - mondta. - És maguk szerint mi legyen ezekkel a deszkadarabokkal?

Most a nyúl szólalt meg:

- Ezekből olyan emelőszerkezet készíthető, amellyel az időjárásjelző létráját lehet helyettesíteni. Ennek segítségével könnyen és gyorsan fel lehet jutni a megfelelő magasságba.

Leveli B most már egészen jókedvű lett.

- Ez az! És így ez lesz az ország legkorszerűbb időjárásjelző állomása!

Elégedetten körülnézett, majd az elképedt hallgatóságához fordult.

- Látják, milyen könnyen megoldottam ezt a nehéz helyzetet? - mondta önelégülten (vagy talán inkább öntelten). - Látják, milyen fontos a tudományos gondolkodás? Most megint tanulhattak valamit.

Barátságosan elbúcsúzott a társaságtól, kikísérte őket a kapun, ő is kiment, bezárta a kaput és kitett egy cédulát a következő szöveggel:

A Meteorológiai és Időjárásjelző Állomáson folyó rekonstrukciós és fejlesztési munkálatok ideje alatt az Állomás területén vagyok található.

Egy darabig habozott, mesteredzőt vagy professzort írjon-e alá. Végül döntött és aláírta:

Dr. Leveli B. építésvezető főmérnök

- Egy béka sohasem lesz mesteredző - vélekedett a nyúl, amikor kellő távolságra jutottak a békától. - Tudják, ezen a vidéken nagyon jók a természeti adottságok, sok kisebb tó van, ahol úszni lehet, sík mezők, amelyek nagyon alkalmasak futóversenyek rendezésére, szóval ideális környék sporttelepek, edzőpályák létesítésére. Ezért sokan próbálkoznak sporttelepekkel, de mindig

felsülnek. Erre csak mi, nyulak vagyunk alkalmasak, mert mi gyorsak vagyunk, rugalmasak és közismerten bátrak.

- Bátrak? - álmétkodott Egbert. - Én egész mást hallottam.

- Közismerten bátrak! - mondta határozottan a nyúl. - Ha nem hiszi, kérdezze meg akármelyik nyulat!

- Én igazán nem tudom, de sokan azt hiszik, hogy a nyulak gyávák - próbálkozott Egbert. - Sokszor mondják arra, aki fél, hogy „gyáva nyúl”.

- Akik ezt mondják, egyáltalán nem tudják, mi a bátorság. Itt vannak például a kutyák. Ha a gazdájuk haragszik valamiért, gyáván meghunyászkodva várják a verést. És mi tesz egy nyúl, ha valaki bántani akarja? Meghunyászkodik? Nem! Bátran elszalad! Még attól sem fél, hogy gyávának fogják tartani. Talán jobb lenne, ha megvárná a vadászt? A nyulak tudják, mi a bátorság és a butaság közötti különbség.

- Akkor maga szerint az a bátor, aki elfut, ha veszély fenyegeti? - szólalt meg Csucusu is.

- Ha olyan a veszély, amelyet másként nem tud elkerülni, akkor el kell futni. Miért, maga nem szalad föl a fára a kutyák elől? És mégsem mondogatják, hogy „gyáva cica”.

- Na igen, ez általában így is van. De ha nálam kisebb kutyával találkozom, akkor szembeszállok vele! - vitatkozott Csucusu.

- Hát én még nem találkoztam nálam kisebb vadással - zárta le a vitát a nyúl. - Ezért az általam vezetett túlélési gyakorlatok két részből állnak. Az egyik: mit kell tenni a nálunk gyengébb ellenféllel szemben, a másik: mit tegyünk, ha az ellenfél erősebb nálunk. Ott már láthatják is az első számú edzés résztvevőit.

Tényleg, mellettük jobbra a réten nagy csoport állatot láttak, akik párosával küzdöttek egymással. Voltak ott nyulak, akik mókusokkal viaskodtak, amott egy hód éppen a földhöz nyekkentett egy ürgét; távolabb egy őz éppen felrúgott egy macskát. Odébb madarak edzettek. Egy fajdkakas egyszerre két rigót üldözött, arrébb pedig egy varjú egy galambot.

- Ezek az én tanítványaim - mondta büszkén a nyúl. - Minden állatnál figyelembe vesszük, milyen természetes fegyverrel rendelkezik és a kiképzés arra irányul, hogy azt minél hatásosabban tudja használni. Emellett mindenkit megtanítunk a birkózás és az ökölvívás alapismereteire.

Végignézett társain.

- Tegyünk egy próbát? - kérdezte. Az igenlő választ be sem várva Egberthez fordult: - Most hátat fordítok, maga pedig vesse rám magát és ragadja meg a torkomat!

Egbert szót fogadott. A hátat fordító nyúlra vetette magát és mivel nem tudta átfogni a torkát, megragadta az egyik fülét és annál fogva a földre rántotta. A nyúl elterült a földön és sértődötten tiltakozott:

- Nem azt mondtam, hogy a fülemben kapaszkodjon, hanem azt, hogy a torkomat fogja meg! Ez így szabálytalan! Ha megragadta volna a nyakamat, pillantok alatt messzire röpítettem volna. Persze, így könnyű!

Feltápászkodott a földről és Csucusuhoz fordult.

- Most maga következik. Üssön tiszta erőből az arcomba!

- Na, de én nem akarom bántani - tiltakozott a macska. - Én magasabb súlycsoportba tartozom.

- Csak üssön nyugodtan - mondta a nyúl. - Adjon bele mindent!

Azzal odaállt Csucusu elé. A macska nekiveselkedett és hatalmas erővel lecsapott a nyúl orrára. Az hanyatt zuhant és háromszoros bukfencet vetett. Ezek meglepve nézték. A sportedző szédelegve tápászkodott fel, rázogatta a fejét, mint-ha így akarná visszanyerni az egyensúlyát, Csucusuhoz tántorgott, belekapaszkodott és mentegetőzve csak ennyit mondott:

- Honnan tudhattam volna, hogy maga bal kézzel fog ütni?!

Egbert, hogy elejét vegye egy további kínos beszélgetésnek, gyorsan megkérdezte:

- És mit kell tenni akkor, ha az ellenfél sokkal erősebb nálunk?

- Sürgősen el kell szaladni! - válaszolt a nyúl, aki közben magához tért. - Minél erősebb az ellenfél, annál gyorsabban, - tette hozzá, mert ő is el akarta kerülni, hogy a küzdősportok balul sikerült bemutatóját újból szóba hozza valaki.

- Futó edzést is tartanak? - kérdezte Csucusu, akit nem annyira az önvédelem, mint inkább az erőteljes mozgással járó esetleges súlycsökkenés érdekelt.

- Természetesen! - válaszolt a nyúl, aki mostanra már teljesen magához tért a megrázkódásból. - Mindjárt mutatok is egyet, jöjjenek csak velem! Éppen most kezdődik a verseny.

Tovább mentek. Rövidesen egy széles rétre értek. A rét egyik végének mindkét oldalán START feliratú tábla volt. A két tábla közötti vonalon különféle állatok helyezkedtek el, futásra készen. Két kakas, egy mezei pocok, három teknős, egy sün, két mókus és négy csiga. A két szélen egy-egy nyúl állt síppal a kezében. Éppen intettek egymásnak, majd mindkettő egyszerre a sípjába fújt. Az állatok futásnak eredtek a rét másik oldala felé, ahol a két szélen álló rúd között CÉL feliratú szalag volt kifeszítve. A különböző állatok persze nem egyforma gyorsan haladtak; például a két kakas már csaknem a pálya felénél volt, amikor a teknősök és a csigák éppen hogy elindultak. Csucusu meg is kérdezte:

- Hogy lehet futóversenyt rendezni egy csiga és egy mókus között? Hiszen nyilvánvaló, hogy ki fog győzni!

- Itt mindenki saját magával versenyez - válaszolt a nyúl. - A túlélési futóversenyeknek az a célja, hogy minden állat a képességeinek megfelelő legnagyobb sebességet érjen el.

- És nem zavarja a lassabbakat, hogy mások sokkal gyorsabban futnak? - kérdezte Egbert.

- Nem, mert nem is látják, - felelte a nyúl.

Egbert és Csucusu csak ekkor vették észre, hogy a versenyzőkön szemellenző van, ami miatt nem látnak oldalt, csak előre, a CÉL felirat irányába.

A versenyzőkkel együtt indult a két nyúl is, akik azután viharsebesen elérték a pálya két végét és ott megálltak várva a versenyzőket. Amikor egy-egy

versenyző áthaladt a célszalag alatt, az egyik nyúl odament hozzá, levette róla a szemellenzőt, kezét rázott vele és kitűzte a mellére az aranyérmét. A beérkezett versenyző büszkén körülnézett, látta, hogy mögötte jönnek a többiek, de nem várhatta meg őket, mert a másik nyúl elvezette.

Ez a jelenet ismétlődött mindig, amikor a versenyzők egymás után a célba értek.

- Így mindegyik versenyző részt vett az edzésen, elégedett a teljesítményével, mert azt hiszi, a többiek csak utána értek a célba - magyarázta a nyúl. - Megnő az önbizalma és sokkal jobban felkészül a veszélyre.

Szavai annyira meggyőzték Csucsut és Egbertet, hogy a következő versenyre ők is beneveztek. Végigfutották a távot és elégedetten vették át az első helyezést jelentő aranyérmét. Azután barátságosan kezét ráztak a nyúllal és továbbindultak.

8. Találkozás a rokonokkal

(Egbert és Csucu egy romos toronyra találnak, ahol Egbert találkozik rokonaival.)

Ahogy mentek, elmaradt mögöttük a sík vidék. Dimbes-dombos tájakra jutottak. Az utat kisebb fák és bokrok szegélyezték. Bár nem kellett magaslatokat megmászniuk, a sok fel-le menetel Csucsut hamar elfárasztotta.

- Meg kellene pihennünk valahol - fordult az egérhez.

- Még alig mentünk valamennyit - morgolódott Egbert. - Jó, nem bánom, ha árnyékos helyre érünk, megpihenhetünk.

De csak nem találtak hűs, árnyas helyet. A nap magasan állt fenn az égen és a kis fák bizony nem sok árnyékot adtak. Végre, hosszú gyaloglás után egy útkanyarban egy romos épületet pillantottak meg. Inkább torony volt, mint ház, magasan kiemelkedett az alacsony fák közül.

- Ez az! - rikkantott vidáman Csucu és mindjárt szaporábban kezdett lépkedni.

Rövidesen oda is értek a torony lábához. És ekkor csalódottan vették észre, hogy a sima falú épület alig vet valamennyi árnyékot.

- Be kell valahogy jutni! - mondta Egbert határozottan, mert már csaknem napszúrást kapott a déli hőségben.

Körüljárták az épületet, de csak egy nagy vasajtót találtak, amelyik be volt zárva.

- Itt ugyan nem jutunk be! - mondta Csucu. - Legalább üljünk le!

- Én árnyékban akarok pihenni - mondta Egbert. - Nézzük meg csak ezt a csigalépcsőt! Hátha ott bejutunk.

A torony külső felén meredek csigalépcső vezetett fel a torony lapos tetején levő bástyára.

- Na, azt már nem! - tiltakozott Csucusu. - Még másszak is?

- Tőlem lent is maradhatsz - jelentette ki Egbert határozottan. - Én felmegyek.

Azzal elindult fölfelé. Csucusu egy darabig nézte, azután lemondóan sóhajtván utána indult. A tetőre érve tényleg megpillantottak egy nyílást, amelynek fedele egy rúddal kitámasztva nyitva állt.

- Na ugye! - mondta diadalmasan Egbert és látva a fedél alatt a levezető falépcsőt, elindult rajta lefelé. Csucusu követte.

És ekkor szörnyű dolog történt. Ahogy Csucusu elkezdett lefelé menni, a rozoga falépcső nagyot reccsent és összedűlt a kövér macska súlya alatt. Ugyanakkor a rázkódástól a kitámasztó rúd is kidőlt és a fedél lecsapódott. Csucusu és Egbert belezuhant a teljes sötétségbe. Szerencsére nem sokat estek lefelé és így alig ütötték meg magukat.

- Kellott nekem rád hallgatnom! - panaszkodott Csucusu. - Most be vagyunk zárva. Talán sohasem jutunk ki innen.

- Itt legalább hűvös van - hangzott Egbert hangja valahonnan a közelből.

- Kár, hogy nem látni semmit.

- Pszt! Hallgass! - pissegett Csucusu.

Valami surrant a fejük felett, azután furcsa füttyülő hangokat hallottak. Majd újabb surranás a levegőben.

- Itt madarak vannak! - mondta halkán Csucusu.

Hangos nevetés volt a válasz. Azután valaki furcsa füttyülő hangon megszólalt:

- Ez a macska azt hiszi, hogy madarak vagytok!

Erre egész nevető orkán tört ki. A sötétség visszhangzott a nevetéstől, mintha egy nevető kórus lenne a sötét teremben.

A macskák szeme gyorsan megszokja a sötétséget. Így Csucusu szemét erőltetve sok kis fénypontot kezdett látni. Méghozzá párosával. Szemek voltak. Egy részük mozdulatlanul meredt rájuk, más szempárok ide-oda szálldostak a levegőben, mintha csak kis lámpácskák volnának.

- Denevérek! - kiáltott fel ijedten.

- Azok vagyunk bizony! - mondta az előbbi hang, nyilván a denevérek főnökéé. - Méghozzá sokan! Itt nincs sok esélyed te kövér macska. Engedd el azonnal azt a szegény kis egeret, amíg szépen mondom!

Csucusu ekkor vette csak észre, hogy Egberten fekszik. De mire felocsúdott, már késő volt. Csattogó szárnyak vették körül, a feje fölött füttyülő hangokat hallott. Behunyta a szemeit, mert féltette, egyébként sem sokat látott. Azt hitte, mindjárt széjjeltépi a sok kis denevér. Hirtelen az egyik fülén éles kis fogak harapását érezte. A seb kicsi volt, de nagyon fájt. Felugrott és ellökte magától Egbertet.

- Szólj már nekik, hogy mi barátok vagyunk! - kiabált rá hangosan.

Gúnyos hahota volt a válasz. Az összes denevér dőlt a nevetéstől. Egbert maga is nevetni kezdett, de azután megsajnálta az ijedt macskát és megerősítette az állítást.

- Köszönöm, kedves denevér barátaim, hogy meg akartok menteni. Sajnálom, hogy nem tudok veletek kezét rázni, de nem látok semmit, így azt sem, hogy van-e egyáltalán kezetek. Ám akármilyen furcsán hangzik, Csucusu macska a barátom és már egyáltalán nem bántja az egereket.

A denevérek elámultak.

- Ilyet még életemben nem hallottam! - jelentette ki az, aki eddig is a szót vitte. - Ha nem magam látom, el sem hiszem. Bár az, hogy látom talán túlzás. Inkább hallom. Mi ugyanis a sötétségben számotokra nem hallható hangokkal tájékozódunk. Ami pedig a megmentésedre irányuló kísérletünket illeti, nincs szükség köszönetre, hiszen mi is egerek vagyunk, repülő egerek. El is neveztek minket „bőregereknek”.

A jelenlevők ezután kölcsönösen bemutatkoztak egymásnak, illetve csak Egbert és Csucusu mutatkoztak be, a denevérek ugyanis nem mutatkoztak, vagy ha mutatkoztak is, számukra láthatatlanok maradtak, csak a hangjukat hallották. Ugyanakkor azonban arról is meggyőződhetek, hogy a denevérekkel kezét, vagy inkább karmot lehet rázni, hiszen a karmaik ott vannak szárnyaik végén.

- De hogy jutunk ki innen? - kérdezte végül Egbert.

- Miért? Azt hiszitek, mi sohasem megyünk ki innen? - kérdezte nevetve a denevérek főnöke. - Na jöjjetek utánam!

- De hogyan? - kérdezte Egbert - amikor semmit sem látunk.

A denevér újra csak nevetett, majd hosszú füttyjelet adott le. Erre megélnékült a levegő; szárnyak zúgtak felettük, mellettük. Egyesek megérintették őket és egyszerre észrevették, hogy terelik őket az egyik fal irányába. Közben huzatot éreztek és a fal közelébe érve észrevették, hogy egy nyílás van rajta. Egy hosszú kanyargós folyosóra érkeztek. A denevérek még mindig csak terelték őket kifelé, pedig már lassan ők is kezdték látni az utat a halványan derengő fényben. A folyosó végén a denevérek megálltak.

- Ez egy régi titkos folyosó, amely kivezet a toronyból - mondta a denevérek főnöke. - Na, ég veletek!

Búcsút vettek egymástól és búcsúzóul végre jól megnézték a denevéreket. Azután tovább indultak és nemsokára a folyosó végén találták magukat, a domb alján, amelyen a torony állott. A nyílást egy nagy bokor takarta el. Ezen átverekedve magukat, kint álltak megint a tornyon túl, az országút mellett.

9. Göndör, az utak őre

(A két utazó eltéved és majdnem útonállók markába kerül, de segítség érkezik. Egbert előre siet és bajba jut.)

Az út innentől kezdve felfelé vezetett, nem túl meredeken, de folyton csak feljebb. Oldalt egyre sűrűbbek lettek a bokrok és egyre több fát lehetett látni mind a két oldalon. Egbert aggódni kezdett.

- Nem tudom, meddig lesz ilyen a vidék, de félek, nemsokára ránk esteledik. Mit gondolsz, milyen messze vagyunk a várostól? - fordult Csucushoz.

- Fogalmam sincs! - válaszolta az. - De nézd csak! Éppen felérünk a dombtetőre. Onnan talán már látjuk.

Tényleg rövidesen a dombtetőn voltak és onnan jól lehetett látni az egész környéket. Nem túl messze alattuk megcsillantak a délutáni nap fényében Pocokvár házai. Az út kanyarogva vezetett lefelé széles kitérőket téve a bozótosok között. A kanyarokat - ahogy ez fentről jól látszott - keskeny, kitaposott ösvények rövidítették le, átvágva az erdős, bokros részeken.

- Na, nemsokára ott leszünk - nyugodott meg Egbert.

- Különösen, ha a kanyarokat levágva, az ösvényeken megyünk - mondta Csucus.

Elindultak. Néhány kisebb kanyar után egy nagyhoz értek. Az út jobb szélétől egy keskeny földút vezetett az erdőbe.

- Itt térjünk le! - javasolta Csucus.

Úgy is tettek. Elindultak a kissé meredek úton lefelé. Az erdő nem volt sűrű, tulajdonképpen nem is volt erdő, csak bozótos, amelyet kisebb fácskák tarkítottak. A nap már alacsonyan járt az égen, de még teljesen világos volt és kellemes meleg. Vidáman énekelve, mendegéltek, ami inkább dorombolást jelentett. Egbert már egészen jól megtanulta a dorombolást, persze a macskáknál jóval magasabb hanghordozásban. Nem is tűnt fel nekik, hogy már régen vissza kellett volna kanyarodni az országútra. Egy idő múlva azonban Csucus kezdett elfáradni és amikor ezt szóvá tette, rájöttek, hogy a dűlőút nem is az országút irányában folytatódik.

- Eltévedtünk - mondta Csucus. - Úgy látszik rossz úton indultunk el.

Elkezdtek tanakodni, mit csináljanak? Végül Egbert döntötte el a vitát.

- Nincs értelme tovább menni! - jelentette ki. - Nem tudjuk, hová visz ez az út. Nincs más hátra, vissza kell fordulni!

Visszafordultak. Visszafelé azonban már nem volt olyan kellemes a séta. Az előbbi lejtő, amelyen olyan könnyedén jöttek lefelé, felfelé menet kellemetlenül meredeknek tűnt.

Már sikerült megtenniük az út több mint a felét, amikor hirtelen megzörrent előttük a bokor és három állat ugrott ki eléjük: két menyét és egy rókakölyök. Fenyegetően megálltak előttük és az egyik menyét - valószínűleg a bandavezér - rájuk kiáltott:

- Itt van az út vége! Innen nem mentek tovább egy lépést sem!

Látszott, hogy beléjük akarnak kötni.

- Mit akartok tőlünk? - kérdezte Egbert, miközben óvatosan Csucus mellé húzódott. - Mi csak a városba igyekeztünk és sajnos eltévedtünk - mondta és folytatta a lassú, szinte észrevétlen hátrafelé araszolást. Közben arra gondolt, mégis csak jobb lett volna, ha nagyobb figyelmet fordít a nyúl karate fogásaira.

- Nem érdekel a magyarázatod! - mondta gúnyosan a menyét és a róka-kölyök vigyorogva hozzátette: - Tilos területre tévedtetek!

- Ez a mi saját területünk és itt vámot kell fizetni! - visított magas hangon a harmadik, azzal Egbert felé ugrott.

Csucus azonban elébe állt. A menyét nem volt valami nagy termetű, ezért egy pillanatra visszahőkölt a természetes macska láttán. De azután hátraszólt társainak:

- Mit báméskodtok? Gyertek, lássuk el a bajukat!

A harc kimenetele nem volt kétséges. Csucus ugyan nagyobb termetű volt, mint a támadók, de azok fürgébben mozogtak és nagy gyakorlatuk volt a verekedésben. Emellett a macska nem volt erős, csak hájas, Egbertre pedig ebben az összeállításban nemigen lehetett számítani.

Amint előre látható volt, két támadó, az egyik menyét és a kisoroka a macskára vetették magukat, amíg a másik menyét egy pillanat alatt elkapta a menekülni készülő egeret. És ekkor közvetlen közletről harsány kiáltás hallatszott:

- Állj! Ne mozduljatok!

A bokorból egy nagy, fehér komondor lépett ki.

- Megvagytok végre, ti hitvány csirkefogók! - mondta a kutya nyugodtan, de ugyanakkor már el is kapta a bandavezért. A másik menyétet Csucus fogta nyakon, míg a róka-kölyöknek sikerült kerekoldania. Ebben Egbert nem tudta megakadályozni, bár megpróbálta elgáncsolni.

- Nem baj, nem jut messzire - vigasztalta a komondor a sajnálkozó egeret.

- A kollégám, Tacsí főtörzsőrmester percek alatt nyakoncsípi. Ott várja a kanyaron túl.

Hangos morgás, majd vinnyogás jelezte, hogy jóslata helyesnek bizonyult. A kutya mindkét menyétet könnyedén a fogai közé kapta és elment velük, de azonnal visszatért, most már egyedül.

- Hát ez sikeres akció volt! - mosolygott elégedetten. - Már viszik is őket a társaim. - Különben engedjék meg, hogy bemutatkozzam. Göndör főhadnagy vagyok a közút-felügyelőségtől. Már régen üldözzük ezt a garázda útonálló bandát. Sok bajt okoztak már.

Elégedetten vakkantott, majd hirtelen kíváncsian feléjük fordult.

- De kik maguk és hogyan kerültek ide, erre a járatlan, rossz útra?

Egbert, aki addigra összeszedte magát, elmondta, hogy Pocokvárra igyekeztek, de letértek a jó útról. Egyúttal megkérdezte, hogy jutnak Pocokvárra és hogyan fogja megtalálni nagynénikéjét.

A komondor, aki közben kissé gyanakodva szemlélte Csucusot, elgondolkozott.

- Itt, tovább menve, nem messze jobbra van egy kis átvezető út, - mondhatnánk egérútnak is - amely közvetlenül Pocokvár előtt torkollik az országútba. Onnan már könnyen betalál a városba, el sem lehet téveszteni. De - itt magához intette Egbertet és suttogva folytatta - nem tartja veszélyesnek együtt menni egy macskával?!

Egbert röviden vázolta a helyzetet a főhadnagynak. Az csak csóválta a fejét.

- Hát maga tudja, - morgott - csak azután meg ne bánja. Ami pedig azt illeti, hogyan fogja megtalálni a nénikéjét, - tért át másik témára - ebben nem tudok sokat segíteni. Nem vagyok ismerős Pocokváron. Ott kell kérdezősködni.

Egbert és Csucusu megköszönték a segítséget és továbbindultak. A komondor fejcsóválva nézett utánuk.

- Ebből még baj lesz - morogta. És igaza is lett, de nem úgy, ahogy ő gondolta.

A két útitárs tényleg rövidesen elérte az országutat és alig mentek azon tovább, már látták is a táblát:

POCOKVÁR

A tábla mellett kényelmes pad állt. Csucusu felsóhajtott:

- Nem ülnénk le? Hiszen már egészen bealkonyodott!

Egbert elgondolkozott.

- Tulajdonképpen jobb is, ha itt vársz rám. Ha Ludmilla néni a sötétben meglát egy macskával, szörnyethal. Ül csak le és pihenj egy kicsit, megkeresem a nénit és nemsokára visszajövök érted.

Csucusnak nem kellett kétszer mondani, már fel is ült a padra és mire Egbert a sarokig ért, már aludt is. Elnyomta a fáradság és a sok izgalom.

Egbert egymás után rózta a sötét utcákat, de senkivel sem találkozott, akit megkérdezhetett volna. Végre meglátott egy félig nyitott pince ajtót, ahonnan fény szűrődött ki.

- Na ide bemegyek - mondta magában. - Csak találok valakit, aki eligazít.

Lement a lépcsőn és bemerészkedett az ajtón, de ahogy bent volt, már fordult volna is vissza. De már késő volt. A helyiségben egy csapat macska volt és amikor vissza akart fordulni, körülállták. Az egyik megszólalt:

- Na kispajtás, most jól benne vagy a pácban!

10. A macskazene-kar

(Egbert majdnem pórul jár, de Csucusu segítségével megmenekül. Kibővül a macskazene-kar.)

Egbert körülnézett és látta, hogy menekülésre nincs lehetősége. A macskák nem annyira fenyegetően, mint inkább játékosan méregették. Ez azonban nem tévesztette meg; tudta, hogy a játéknak csaknem mindig az a vége, hogy

megeszik az egeret. Az egyik macska, egy nagy vörösbarna cirmos, már nyúlt is feléje. Ijedten hátraugrott, de akkor a mögötte álló fényes szürke bundájú kandúr kapott utána. Elugrott, így éppen csak elkerülve a fehér-fekete foltos fiatal cica kinyújtott karmait. És ez így ment perceken keresztül.

5. kép: A macskák, legalább heten, körülállják Egbertet, egyesek a mancsukat nyújtják feléje.

Egbert megpróbált kiszaladni közülük és nagy megkönnyebbülésére sikerült is neki. De megkönnyebbülése csak egy pillanatig tartott, mert egyszerre újra ott állt körülötte mindegyik. Kétségbeesésében segítségért kiáltozott, de senki sem hallgatott rá. A macskák nagy élvezettel folytatták a kegyetlen játékot.

- Fejezzétek be, el kell kezdeni a zenekari próbát! - szólalt meg egyszerre egy nagy fekete kandúr, akinek láthatólag nagy tekintélye lehetett, mert a többiek egy pillanatra abbahagyták a játékot.

Ez azonban nem sok könnyebbséget hozott Egbertnek, mert közben egy rozsdabarna macska rátette a mancsát, hogy mozdulni sem tudott.

- Hadd játszunk még egy kicsit! - kérték kórusban a többiek. - Aztán megesszük és azonnal elkezdjük a próbát.

- Na jó, még öt perc, de azután legyen már vége! - mondta határozottan a fekete.

A macskák folytatták a játékot. És akkor Egbert megmakacsolta magát. Leült a kör közepére és meg sem mozdult. A macskák elkezdtek feléje kapkodni, nyúlkalni, de hiába, Egbert nem mozdult. A fekete kandúr újra megszólalt:

- Na fejezzük már be! Valaki egye meg és kész!

Egbert már felkészült arra, hogy védje magát, bár tudta, hogy nincsen semmi esélye. És ekkor hirtelen felkapta a fejét. Egy ismerős hangot hallott, amelyik hangosan azt kiabálta:

- Azonnal hagyjátok abba és engedjétek el! Senki se merjen hozzányúlni! Csucusu volt.

Csucusu, amint emlékszünk, édesdeden aludt a padon, miután Egbert ott hagyta. De amikor egyik oldaláról a másikra fordult, a pad keskenynek bizonyult és egyszerre csak a földön találta magát. Először nem tudta, hol van, de azután minden az eszébe jutott. Föltápászkodott és miután a levegő lehűlt, fázni kezdett. Úgy döntött, nem várja meg, amíg Egbert érte jön, hanem elébe megy. Így nekiindult a sötét városnak és miután senkivel nem találkozott, ő is eljutott a félig nyitott pinceajtóig, ahonnan kihallatszott az Egberttel játszó macskák hangja. Éppen időben lépett be, hogy a jóvátehetetlen eseményt (azt hiszem, ha valakit megesznek, jogosan nevezhető jóvátehetetlen eseménynek) megakadályozhassa.

- Azonnal hagyjátok abba és engedjétek el! - ismételte meg Csucusu.

- Miért? Talán te akartad megenni és elszökött tőled? - kérdezte a cirmos gúnyosan. - Nem is csodálom, alig tudsz mozogni.

- Nem megenni akarom - válaszolt Csucusu. - Ez az egér a barátom.

A meglepő kijelentés óriási kavarodást keltett. Csucusu magyarázkodott, egyesek kinevették, mások érdeklődve hallgatták, megint mások egymással vitakoztak. A zűrzavarban senki sem figyelt Egbertre. Az elmenekülhetett volna, de úgy érezte, ez valahogy árulás lenne Csucusuval szemben. Így kisétált a macskák köréből, felmászott egy ott álló ócska székre és várta, mi lesz.

Végül ismét a fekete kandúr zárta le a vitát.

- Nem bánom, mit csinálsz az egereddal, megeszed-e, vagy ő eszik meg téged. Viheted, ha el akarsz menni és itt is maradhatsz, ha csatlakozni akarsz hozzánk.

- Miért, ti mit csináltok? - kérdezte Csucusu.

- Most alakítottuk meg a pocokvári country macskazene-kart. Én vagyok az alapító és én vagyok a karnagy is - tette hozzá nem kis büszkeséggel. - Felvételt hirdettünk új tagok számára és most azért vagyunk itt, hogy a felvételekre jelentkezett új tagokat meghallgassuk. Ha akarod, te is próbálkozhatsz és ha megfelelsz, beléphetsz a kórusba.

Több se kellett Csucsunak, beállt a felvételekre várók közé és várta, mikor kerül sorra.

Először a rozsdabarna kezdett. Mély basszus hangon elkezdett dorombolni, majd egyre magasabb hangon folytatta, végül hangos nyávogással fejezte be.

- Fel vagy véve, de még gyakorolnod kell - döntött a fekete.

A rozsdabarna után egy fiatal tarka cica következett. Rögtön fülsiketítő nyávogásba kezdett. A karnagy kandúr nem is engedte, hogy befejezze.

- Nagyon szépen énekel, de sajnós a mi zenekarunk nem ezt a stílust alkalmazza - mondta udvariasan. - Talán próbálkozzék a kutyakórusnál.

Azután a cirmos következett, majd a fehér-fekete foltos. Mind a kettő megfelelt, bár az utóbbit csak próbaidőre vette fel a kandúr. Őt követte Csucusu. Szép, mély dorombolással kezdte, hol halkán, hol hangosabban, ahogy a dallam megkívánta. A többiek elragadtatva hallgatták, ahogy énekelte:

Felmásznék érte az eresz csatornán!

Még azt sem bánám, ha fúj az orkán.

Ott ülnék csendben a kémény tövébe,

Bámulnék némán szép sárga szemébe.

Egbert is élvezettel hallgatta az előadást, annál inkább, mert ezt a dallamot már ismerte, sokszor gyakorolták együtt Csucusuval. Aztán egyszerre csak gondolt egyet és ő is dorombolni kezdett. Előbb halkán, majd egyre hangosabban és hangosabban. Végül olyan hangosan, hogy a Csucsut hallgató macskák is felfigyeltek rá.

- Nagyon szép ez a zenekíséret, bár eddig nem erről volt szó. Melyiktek dorombol bele Csucusu énekébe? - kérdezte hangosan a fekete kandúr.

A macskák körülnéztek és észrevették Egbertet. Tátott szájjal hallgatták, azután elkezdtek össze-vissza kiabálni:

- Ez az egér dorombol! - kiáltotta az egyik.

- És milyen szép magas hangon! - mondta másik.

- Ilyet még életemben nem hallottam! - álmétkodott a fekete-fehér foltos.

Ilyen és más hasonló megjegyzések hangzottak el, amíg a fekete kandúr el nem nyávogta magát:

- Csend legyen!

Erre mindenki elhallgatott.

- Most pedig halljuk az egér történetét! - adta ki a parancsot a fekete.

Egbert ekkor töviről-hegyire elmesélte mindazt, amit ti már jól ismertek. A macskák álmétkodva hallgatták. Amikor befejezte, a fekete macska-karnagy hozzájuk fordult:

- Csucusu, te természetesen fel vagy a zenekarba véve. Te pedig kisegér, hogy is hívnak? - ahá, Egbertnek - szóval te Egbert abban a különleges kitüntetésben részesülsz, hogy tiszteletbeli tagja lehetsz egy macskazenekar-karnak. Fel vagy véve, úgyis erősíteni kell a kórus magas hangfekvésű állományát. Remélem kellőképpen meghatódtál a megtiszteltetéstől?

- Igen és nagyon köszönöm! - rebegte Egbert és tényleg meg volt hatva.

11. Keresik a nagynénit

(A sikeres zenekari próba után a kórustagok segítenek Egbertnek megkeresni nénikéjét, amiből sok bonyodalom származik.)

Megkezdődött a próba. A karnagy még egyszer végigskáláztatta a zenekar tagjait és csak ezután határozta meg, melyiket hová állítsa a kórusban. Az első sorban helyezkedtek el a magasabb hangú cicák, akiknek legtöbbször a nyávogás volt a feladatuk. A mögöttük levő sorban az érces hangú kandúrok voltak, míg a legmélyebb hangúak a hátsó sorban helyezkedtek el. Nekik általában a dorombolás volt a szerepkörük. Ebben a sorban középen volt Csucusu helye. Csucusu kiemelkedően nagy szerepet kapott, mert nagyon szép mély, zengő hangon tudott dorombolni. Ezért sok esetben magánszámot, úgynevezett szólót is adott elő. És hol volt Egbert helye? Nos ez sok gondot okozott a karnagnak, amíg ki nem találta, hogy valamelyik középső macska hátán helyezkedjék el. Először a fekete-fehér foltos cica hátára akarták telepíteni, de Egbert tiltakozott és inkább Csucusu hátát választotta előadó helyül - biztonsági okokból.

A próba kissé nehezen indult, de egyre jobban belejöttek. Ismert hangulat, népszerű számokat adtak elő. Az első szám a „*Felmásznék hozzád az ereszcatornán...*” kezdetű, kissé nehézkesen ment, úgy, hogy a karnagnak meg is kellett változtatnia a szerepeket. Annál jobban sikerült a „*Holdfényes*

séta a vizes háztetőkön” című érzelmes dal, amelynek előadásával Csucsú nagy sikert aratott és mindenki elismerte tehetségét. Ennél a számnál Egbert is komoly szerepet kapott: a legérzelmesebb részeket kellemes cincogásával festette alá.

A próba után a fekete karnagy kifejezte elismerését és közölte, biztosan megnyerik a legközelebbi fesztivál első díját. Azután beszélgetni kezdtek és újra szóba került Egbert problémája, hogyan fogja a nénit megtalálni. Az előadás sikerétől fellelkesedett kórustagok egyhangúlag elhatározták, hogy maguk is elindulnak Egbert nagynénjének felkutatására.

A kutatás megszervezését a rozsdaszínű kandúr vállalta, aki egyébként az egész macskazene-kar szervező munkáit is végezte. Nagy lelkesedéssel és láthatólag kitűnő hozzáértéssel látott a munkához.

- Te - fordult egy csíkos kandúrhoz - a patakparti egérlyukakat járod végig azzal a kis szürke cicával. Mindenhová kettesével menjetek. Mindenkit faggassatok ki. A domboldali pocok és ürgelyukak környékét te fogod bejárni a társadalom - mondta a nagy szürke macskának. - Én a fekete-fehér foltos cicával a belvárost járom végig.

Így a város egész területét felosztotta a kórus tagjai között. Mindenhová párosával mentek.

- Mikor induljunk? - kérdezte meg valaki.

- Most rögtön! - volt a válasz.

- De hiszen éjszaka van! - vetette közbe egy másik.

- Nem baj, legalább mindenki odahaza van - nyugtatta meg őket a szervező. Egbert és Csucsú ott maradt.

- Ti maradjatok itt, nem ismeritek a várost - mondta a rozsdabarna színű szervező. - Úgyis kell, hogy valaki itt maradjon összekötőnek a csoportok között.

Így is történt. Egberték tehát várták, mikor érnek vissza a kutatócsoportok. Elég sok idő telt el, mire az első csapat megérkezett. Sajnálkozva rázták a fejüket. Nem sokkal utánuk megjött a másik csoport is és rövid időn belül, szinte egyszerre, valamennyi kutatócsapat ott volt.

- Ki kezdi a beszámolót? - kérdezte a rozsdabarna.

A csíkos kandúr volt az első vállalkozó:

- Nos, sajnos semmi jót nem tudok mondani - kezdte. - Bementünk abba a házba, ahol a legtöbb egérlyuk van egymás mellett, és a szokástól eltérően nagyon udvariasan megkérdeztük, merre találhatjuk meg ezt a Ludmilla néni nevű egeret. A legdurvább visszautasítással talákoztunk. A legtöbben azt mondták, hogy még sohasem hallották ezt a nevet. Egyesek kidugták a fejüket a lyukból és kíváncsian megnéztek minket, majd gyorsan visszahúzódtak. Mások gúnyosan nevetgéltek és azt kiabálták: „Még akkor sem mondanánk meg, ha tudnánk!” Megint mások olyan durva szavakkal illettek minket, amelyeket nem is merek megismételni a jelenlévő macska kisasszonyok előtt. Így visszafordultunk.

A szürke macska beszámolója még lehangolóbb volt. Elmondta, hogy mire a számukra kijelölt körzetet elérték, már valószínűleg elterjedt a híre

annak, hogy a macskák házról-házra járnak egy egér néni után és a környék gyakorlatilag elnéptelenedett. Nem láttak egy fia egeret sem. Kénytelenek voltak minden kérdezősködés nélkül visszajönni.

- Ez még semmi - kiabált felháborodva egy tarka macska. - Mikor odaértük a nekünk kijelölt területre, az egerek minden oldalról ránk támadtak, megdobáltak, ocsmány szidalmakat vágtak hozzánk. Kórusban azt kiabálták: „Nem elég, hogy nem merünk a macskáktól nyugodtan közlekedni, már a lakásunkba is utánunk jönnek?” - ordították. Mások azt kiabálták: „Pont az ilyen szegény magatehetetlen, öreg nyugdíjas egér néniket zaklatják?” Annyian voltak ott, hogy szégyenszemre vissza kellett vonulnunk, anélkül, hogy a rajtunk esett sérelmet megtorolhattuk volna.

Ez a beszámoló általános felháborodást keltett. Többen azt javasolták, támadják meg az egereket, ejtsenek foglyokat és kínvallatással bírják őket szóra. A Ludmilla néni felkutatására indított jó szándékú akció csaknem háborút robbantott ki az egerek és a macskák között. A felzúdulást végül csak Csucus közbeszólása csillapította le.

- Ne felejtsetek el, hogy a cél nem az egerek szóra bírása, hanem Egbert nénikéjének megtalálása - mondta. - Talán nem volt szerencsés macskákat küldeni a keresésére. Az egerek nyilván félreértették a jó szándékú kérdezősködést.

Ez a megjegyzés kijózanította a macskazene-kar tagjait és lecsillapította az indulatokat. A fekete karnagy kandúr kért szót.

- Kedves barátaim - mondta határozottan, - Csucsunak igaza van. Az ősidők óta tartó ellenségeskedés után az egerek nehezen hihetik el, hogy az utcákon cirkáló macska különítmények egy egér megtalálása érdekében verik fel őket álmukból és faggatóznak. Jobb lesz ezt Egbertre hagyni!

Hozzászólása nagy tapsot váltott ki. Egbert is hozzászólt és megköszönte a kórus tagok jó szándékú segítségét.

- Ha sikerült megtalálnom a nénit, meg fogom győzni az egereket, hogy csak nekem akartatok segíteni - fejezte be. - Nekivágok tehát egyedül.

Ekkor hozzálépett Csucus és azt mondta:

- Azt már nem. Én is veled tartok.

Így is történt.

12. Találkozás

(Egbert és Csucus megtalálják a nagynénit és az elpanaszolja az őt ért sérelmeket)

Egbert tehát Csucus kíséretében nekivágott a városnak. Már hajnalodott, a szürkületben jól látszottak az utcák, pincék, kapuk.

- Nincs más megoldás, végig kell járni az összes egérlyukat - mondta Egbert. - Mindjárt ennél a háznál kezdjük! Jobb lesz, ha te odakint maradsz.

Ezzel besurrant a házba és megkereste az első egérlyukat. Óvatosan bekopogott.

- Ki az már megint? - kérdezte egy álmos hang.

- Csak én vagyok - cincogta Egbert a legegerebb hangján, nehogy véletlenül azt higgyék, újra egy macska van itt.

A cincogásra kinyílt az ajtó és egy álmos öreg egér nézett ki rajta.

- Ki maga és mit akar ilyenkor? - kérdezte nem valami barátságosan.

Csucusu bemutatkozott és elmondta, kit keres.

- Mit csinált a nénikéje, hogy annyira keresik a macskák? - kérdezte gyanakodva az egér.

Csucusu elkezdte magyarázni, hogy a macskák csak neki akartak segíteni, de erre az öreg egér hirtelen becsapta előtte az ajtót.

- Mindjárt gyanús voltál nekem, te macskabérenc! - ordított ki a becsukott ajtón keresztül. - Most már látom, hogy te is a macskáknak dolgozol és csapdába akarod csalni azt a szegény nénit.

Egbert sürgősen távozott, mert a kiabálásra a többi egérlyuk lakója is mozgolódni kezdett és attól félt, kijönnek és mind nekitámadnak.

A másik háznál nagyobb szerencséje volt: az ajtót nyitó egér háziasszony láthatólag nem gyanakodott.

- Én ugyan nem ismerem azt a nénit, de hallottam róla és tudom, nagy bajban van és még a macskák is keresik.

Egbert az előbbiekből okulva nem szólt erre egy szót sem. A háziasszony kikísérte az utcára, hogy megmutassa, merre menjen, amikor hirtelen megpillantotta a sarkon ácsorgó, várakozó Csucusut.

- Maga szerencsétlen! - kiáltotta majdnem sikítva, - nem vette észre, hogy egy macska les magára? Biztosan egész ideig követte!

Azzal visszaroht az egérlyukba és becsapta maga mögött az ajtót.

Az elkövetkező félórában ilyen és hasonló fogadtatásban részesült. Közben kivilágosodott és megindult a forgalom is. Csucusu jelenléte kezdett egyre terhesebbé válni. Ha mellette ment, mindenki gyanakodva nézte, ha mögötte lemaradva jött utána, azt hitték, követi és gyorsan eltakarodtak az útjából. Már majdnem lemondott arról, hogy a kutatás eredménnyel járjon, amikor váratlan fordulat következett be.

Az egérlyuk ajtaja, amelyen bekopogott, hirtelen szélesre tárult és egy tagbaszakadt egér udvariasan betessékelte a nénikéje után érdeklődő Egbertet.

- Jöjjön csak be, kedves fiatal barátom! - mondta barátságosan. - Jó helyre jött, itt minden felvilágosítást megkaphat.

Egbert nem is tudta örömeiben, hogy mondjon köszönetet. Gyorsan belépett. Ekkor becsapódott mögötte az ajtó és egy sarokból előugorva hirtelen két nagydarab egér vetette rá magát és a földre teperve összekötözték.

- Most pedig szépen el fogod mondani, mit is akartok, te meg a macskák attól a szegény nyugdíjas egér nénitől - mondta az ajtót nyitó tagbaszakadt egér.

- Ne is próbálj mellébeszélni, úgyis kiszedjük belőled az igazságot! Vigyétek a nagy terembe!

A két egér megfogta és belökte az egérlyuk láthatólag legtágasabb részébe, ahol öt-hat egér tartózkodott. Egbert rémulten nézett szét és hirtelen megdobbant a szíve örömében, mert az egerek között megpillantotta - na, sejtitek már kit? - hát persze! - magát a nénikéjét.

- Ludmilla néni! - rikkantotta el magát megkönnyebbülten.

- Csak nem te vagy az, Egbert?! - örvendezett a néni is. - Engedjétek már szabadon azt a gyereket! - szólt rá a hüledező egerekre. - Ez az unokaöcsém, nem a macskák kémje.

- Jó, de akkor ki az a macska, amelyik folyton a nyomában jár? - kérdezte a tagbaszakadt egér, akiről kiderült, hogy a körzeti macska-elhárítási hatóság vezetője.

Egbertnek kétszer is töviről-hegyire el kellett mesélnie az egész történetet, mire megértették és többször is meg kellett esküdni, hogy Csucusu nem veszélyes, mire a társaság kimerészkedett az utcára.

Ott kissé vonakodva összeismerkedtek Csucusuval, majd elbúcsúztak és megkönnyebbülten hazamentek, magára hagyva Ludmilla nénit Egberttel és természetesen Csucusuval.

- Most pedig meséld el, Ludmilla néni, milyen kellemetlenségek értek? - fordult Egbert a nénihez, miközben hazafelé kísérték.

Ludmilla néni a város szélén, a zöldövezetben lakott, egy diófa alatti kényelmes egérlyukban. (Mezei egér volt és nagyon szerette természetet.)

A kérdésre egész panasz-áradattal válaszolt: Hetek óta folyton megdézsmálják az éléskamráját.

- Egész sajt szeletek tűnnek el nyomtalanul - siránkozott Ludmilla néni. - Mindig gondosan bezárom a kamrát, amikor elmegyek hazulról, mégis, mire hazajövök, hiányzik a sajtból. Pedig még a szomszédomat is megkérem minden alkalommal, figyelje, nem lopózik-e be valaki.

- Ki a szomszédja, Ludmilla néni? - kapcsolódott be a beszélgetésbe Csucusu is.

- Egy nagyon derék holló - válaszolta a néni. - Az egérlyuk fölötti ág alatt van az odúja.

- De ez még nem minden, - folytatta Ludmilla néni elkeseredetten. - Hónapok óta nem kapom meg a nyugdíjamat. Pedig a postásunk, egy kedves fiatal szarka megígérte, hogy utánajár a dolognak. És utána is járt, bement az Egérnyugdíj Intézetbe, de ott közölték vele, hogy a nevem nem szerepel azok között, akiknek jár a nyugdíj. Így az a szegény, derék szarka hiába pazarolta rám drága idejét, mégsem hozhatta ki nekem jól megérdemelt nyugdíjamat.

Egbert és Csucusu megígérték Ludmilla néninek, hogy kezükbe veszik a dolgot.

- Ne aggódj, nénikém, holnaptól minden jóra fordul, - nyugtatta meg Egbert. - De most aludni szeretnénk, ha megengeded.

- Jó, de előbb bemutatlak benneteket a kedves szomszédoknak - mondta Ludmilla néni. - Nagyon fog örülni neked, már sokat beszéltem rólad.

- És magának is nagyon fog örülni - fordult Csucsuhoz.

De azután egy kissé elbizonytalanodott.

- Valószínűleg - mondta kis gondolkozás után. Majd egy kicsit újra eltöprengett és mentegetőzve hozzátette:

- De nem biztos.

Egbert tiltakozott.

- Légy szíves, ne mutass be minket senkinek, ne is említsd, hogy itt vagyunk. De most, kérlek, adj valamit, mert éhen halok!

Öt perc múlva vidáman sajtot eszegetett. Csucusu is sajtot kapott. Már kezdte megszokni.

Evés után elváltak egymástól. Egbert a nagynénjéhez ment aludni. Nagyon óvatos volt, nem akarta, hogy bárki is észrevegye.

Csucusu nem ment velük - hiszen be se fért volna egy egérlyukba. Miután úgy-ahogy jóllakott a sajttal, felmászott egy szomszédos fára, keresett magának egy széles, kényelmes ágyat és két perc múlva már az igazak álmát aludta. Mozgalmas napja volt és számított rá, hogy a holnapi sem lesz kevésbé mozgalmas. És nem is tévedett.

13. A leleplezés

(Egbert és Csucusu nyomozásba kezdenek és hamarosan a tolvajok nyomára jutnak. A bűnösöket csapdába csalják és leleplezik.)

Verőfényes napra ébredtek. Egbert, miután elfogyasztotta kétféle sajtból és háromféle szalonnából álló szerény reggelijét, így szólt nagynénjéhez:

- Kedves Ludmilla néni! Akarod, hogy leleplezzük a tolvajt és azt is, hogy rendesen megkapd a nyugdíjadat?

- Hogy kérdezhetsz ilyent? - csodálkozott a néni. - Hát persze, hogy akarom.

- Akkor ne kérdezz semmit, csak tedd pontosan azt, amit mondok. Megígéred?

- Megígérem - fogadkozott Ludmilla néni.

- Akkor most menj el bevásárolni és ne gyere haza délutánig.

- Nem lehet, ma kellene megkapnom a nyugdíjat is, ha ugyan kapok. A postás délben szokott jönni.

- Akkor gyere haza délre, de ne előbb. Mikor elmész, újra kérd meg holló szomszédodat vigyázzon a lakásodra. De egy szót se szólj rólam meg Csucusuról! A többit bízd ránk!

Így is történt. Ludmilla néni elindult bevásárolni. Bezárta az ajtót maga mögött és szólt a fölötte lakó hollónak:

- Kedves szomszéd, elmegyek bevásárolni. Megtenné, hogy figyelni egy kicsit a lakásomat? Nem szeretném, ha megint hiányozna a sajtból.

- Hát nem nagy örömmel, kedves szomszédasszony, - felelt a holló - hiszen tudja, hogy utálok a sajtnak még a szagát is, de a maga kedvéért benézek időnként az ablakán.

A néni elment. Eközben Egbert minden darab sajtot megjelölt, majd kímászott a hátsó ablakon és elment ahhoz a közeli fához, ahol Csucsut hagyta előző este. A macska ott is volt, éppen reggeli toalettjét végezte: tisztára nyaloga a szőrét, amúgy macska módjára. Egbert elmondta neki tervét és megkérte, rejtőzzön el az egérlyuk közelében és figyelje, mi történik.

6. kép: Vastagtörzsű fa gyökerénél egérlyuk ajtaja látszik LUDMILLA névtáblával. Fölötte egy vastag ágon ül a holló, szájában nagy darab sajt, mögötte odújának nyitott ajtaja.

Egbert ezután elment a postára és megvárta, amíg a levélkihordók magukhoz veszik a leveleket és a pénzküldeményeket. Amikor végeztek, bement az irodába és azt mondta, Ludmilla néni megbízta, vegye fel helyette a nyugdíját.

- Sajnos elkésett, - szólt az irodavezető borz. - Az előbb vitte el a levélkihordó postás. Az a tarka farkú szarka, amelyik most röppent ki.

Egbert megköszönte, majd ő is kiment és messziről követte a postást. Mikor látta, hogy elkezdte a küldemények kihordását, befordult a legközebbi madárrendészeti őrszobára.

Eközben Csucusu a diófa közelében rejtőzött el és figyelte, történik-e valami szokatlan. Nem kellett sokáig várakoznia. Kinyílt az emeleti odú ajtaja. A holló óvatosan kilesett, majd kijött. Körülnézett, azután leröppent az egérlyukhoz. Csőrével ügyesen kinyitotta az ajtót és besurrant. Csucusu az ablakhoz osont és belesett. A holló a kamrát is kinyitotta, beóvakodott, csőrébe vett egy nagy sajt szeletet és visszaröppent vele az odújába. A továbbiakban még háromszor megismételte ugyanezt. Mire befejezte, megjelent a szarka postás is.

- Nálad van a néni nyugdíja? - kérdezte a holló. - Add ide a felét!

- És te mit adsz cserébe? - kérdezett vissza a postás.

- Természetesen sajtot, ahogy szoktam - válaszolt a holló. - De vigyázz, mert jön valaki.

Ludmilla néni volt az. Amint befordult a sarkon, Egbert csatlakozott hozzá. Ahogy a diófához közeledtek, a holló elébük repült.

- Egész idő alatt figyeltem a bejáratot, de semmit sem láttam - mondta. - Most biztosan nem hiányzik a sajtból. - Ki ez a fiatalember? - kérdezte, észrevéve Egbertet.

- Az unokaöcsém. Azért jött, hogy segítsen kinyomozni a lopásokat.

- Remélem, sikerrel jár - mondta udvariasan a holló, de nem tudta gúnyos mosolyát leplezni.

Eközben a szarka postás újra megjelent. Már messziről kiabált:

- Most hordom ki a nyugdíjakat. Sajnos a néinek most sem küldtek semmit - mondta. - Nem értem, hogy lehet.

- De én igen! - mondta nyugodtan Egbert. - Maga az, aki elsikkasztja, már hónapok óta. Ott voltam a postán, amikor fölvette a néni nyugdíját. Most is magánál van. Mutassa a táskáját.

- Nincs joga belenézni a táskámba! - tiltakozott a postás.

- De nekem igen - szólalt meg egy hang mellettük.

Két karvaly állt ott a madárrendészettől. Egbert hívta ki őket. Az egyik karvaly elvette a megdöbbszent szarkától a táskáját.

- Na ugye, itt is van. Itt az utalvány is - mondta elégedetten. - Letartóztatom sikkasztásért.

- Nahát, ki hitte volna, hogy ez a szarka tolvaj - mondta a holló. Úgy tett, mintha fel volna háborodva. - Akkor biztos ő lopta el a sajtot is - folytatta. - Én sohasem tudnék ilyet tenni.

- Már hoggyne tudna! - szólalt meg most Csucusu is, aki közben szintén odajött. - Egész délelőtt figyeltem, mit csinált. Nézzék meg az odúját! - fordult a karvalyokhoz. - Tele lesz sajttal.

- És minden szeletre apró betűkkel rá van írva: „Ludmilla sajtja”, - tette hozzá Egbert - én írtam rá.

A másik karvaly felröppent a holló odújába. Kisvártatva visszatért.

- Igazuk volt! - mondta. - Magát is őrizetbe veszem! - fordult a hollóhoz.

Ludmilla néni csak hüledezett.

- Nahát, ezt sohasem hittem volna. Ez a kedves szomszéd! Mindig olyan udvarias volt. És ez a fiatal szarka! Olyan jóindulatú, becsületes külseje volt.

- Jegyezzék meg, hogy a szélhámosoknak, csalóknak mindig becsületes külsejük van, azért tudnak másokat becsapni - oktatta ki a társaságot az első karvaly.

- Már régen gyanús volt mind a kettő, de nem tudtuk eddig rájuk bizonyítani - mondta a másik karvaly. - Hogy jött rá, hogy ők voltak? - fordult Egberthez.

- Tényleg, honnan tudad? - kérdezte a néni és Csucusu egyszerre.

- Úgy látszik, nem olvastok állatmeséket - válaszolta nevetve Egbert. - Hiszen mindenki tudja, hogy a szarkák tolvajok és azt is hogy a hollók imádják a sajtot.

14. Mi volt az újságban?

(Egbert és Csucusu újságot olvas és Csucusu két apróhirdetésre is válaszol.)

- Azt hiszem, lassan haza is mehetek - mondta Egbert Csucusunak, amikor a bűnösöket elvitték. - Ludmilla néni ügyét elrendeztük, más tennivalóm már nincs.

- Két dologról elfeledkeztél, - mosolygott Csucusu - sőt, azt hiszem háromról.

- Mi az a kettő, illetve három? - érdeklődött Egbert.

- Az első, hogy vállaltad, részt veszel a macskazene-karban a kórusversenyen. A másik pedig az, ígéretet tettél nekem, hogy segítesz lefogyni.

- És mi a harmadik? - érdeklődött Egbert.

- A harmadik az, hogy téged tulajdonképpen elküldtek hazulról, hogy ne üsd bele mindenbe azt a hegyes orrodát - nevetett Csucusu. - Ezért az lesz a legjobb, ha most velem jössz a próbára és azután segítesz nekem szállást keresni.

Így is történt. Amikor megérkeztek, mindenki nagy örömmel fogadta őket. Gyorsan híre ment ugyanis a tolvajok elfogásának.

- Benne vagytok az újságban - lelkesedett a fehér-fekete foltos cica és eléjük tette a Pocokvári Hírlap aznapi számát. A címlapon fölül ez állt nagy betűkkel:

„ELFOGTÁK A NYUGDÍJAS EGEREK FOSZTOGATÓIT” !

Alatta kisebb betűkkel az alcím:

„Egy macska, meg egy egér együtt fogta el a bűnözőket!”

A cikk élénk színekkel ecsetelte, milyen furfangos csapdát állított Egbert és Csucusu a bűnözőknek, akikről kiderült, hogy már számos nyugdíjas egeret, ürgét, pockot, sőt macskát is kifosztottak.

- Ez a cikk a kórusnak is jó - mondta elégedetten a fekete kandúr karnagy.

- Látjátok? Azzal fejeződik be, hogy mindketten a Pocokvári Macskazene-kar tagjai.

Elkezdtek a próbát, de mivel az események mindenkit izgattak, az előadás nem sikerült olyan jól, mint előző este. Ezért a karnagy rövid szünetet rendelt el.

Csucusu és Egbert a zenekari próba szünetében érdeklődve olvasták az újságot. A lap tele volt a közeli napok legnagyobb szenzációjával, a híres, országszerete elismert Pocokvári Kórusverseny híreivel. Felsorolták a résztvevő kórusokat, amelyek a versenyen összemérik majd tudásukat. A Pocokvári Macskazene-kar mellett szerepelt a versenyzők között az ismert Pacsirtadombi Trilla-énekkar, a Kutyaházi Uगतókórus, a Varjak Országos Károgó Együttese és még sok neves ének- és zenekar. A hátrányos helyzetű művészeket a Csökkent Látású Vakondok Énekegyüttes képviselte.

7. kép: Csucusu és Egbert együtt fogják és olvassák a Pocokvári Hírlapot.

Az újság végén, amint ez szokás, az apróhirdetések voltak. Az „Állást kínál” rovatban Egbert szeme a következő szövegű hirdetésen akadt meg:

Tejüzem macskát keres felvételre előnyös feltételekkel. Lakás és teljes ellátás biztosítva. Az érdeklődők jelentkezésüket és adataikat TEJTERMÉKEK jelígre küldjék be a szerkesztőségbe.

- Ez az! - kiáltott fel Egbert. - Megvan az új lakásod! Itt kitűnő fogyókúra kosztod lesz. A tejtermékektől nem fogsz elhízni. Azonnal küldd be a jelentkezésedet.

Csucsunak is tetszett az állásajánlat és azonnal nekilátott, hogy a hirdetésre válaszoljon. Egyszerre megakadt a szeme a „**Megismerkedne**” rovaton, ahol a többi között az alábbi szövegű apróhirdetés volt:

Csinosnak mondott cicalány kimondottan kövér kandúr ismeretségét keresi. Az érdeklődők szíveskedjenek válaszleveleiket „A kövérek tetszenek nekem” jelígre beküldeni a szerkesztőségbe.

- Erre a hirdetésre is fogok válaszolni - mondta Csucusu vidáman. És már írta is a válaszlevelet, amelyben az állt, hogy kifejezetten kövér kandúr szívesen találkozna a hirdetés feladóival, közvetlenül a kórus-verseny előtt.

- Az nem lesz jó, akkor nem fogsz figyelni az előadásra, - intette Egbert.

Ezt Csucusu is elismerte és így a „kórus-verseny előtt” helyett, „kórus-verseny után”-t írt.

A szünet után a próba folytatódott. A karnagynak igaza lett. Most már sokkal jobban ment minden.

- Meg fogjuk nyerni a kórus-versenyt, - mondta elégedetten a fekete karnagy, majd egy kicsit bizonytalanabban hozzátette: - Meg kell nyernünk!

15. A kórus-verseny

(Előkészületek, kórus-verseny és eredményhirdetés.)

Elérkezett végre a várva várt nap. Az egész város a verseny lázában égett. Hogyne, hiszen ezen a versenyen dől el, melyik együttest ismerik el az ország legjobbjának!

Már órákkal az előadás megkezdése előtt megindult a harc a helyekért. Óriási tömegek gyűltek össze, hogy kedvenceiknek szurkoljanak. Nemcsak Pocokvár lakói voltak ott, hanem más városokból, településekről is odaözönlöttek a nézők. Jöttek, vagy azért, hogy saját városuk kórusát támogassák, vagy azért, hogy a saját fajtájukbelinek szurkoljanak. Így például a pocokvári ebek választhattak, hogy a Pocokvári Macskazene-kart, vagy a Kutyaházi Uगतó-kórust biztassák tapsaikkal.

A verseny helye a város szélén fekvő, üzemen kívüli kőbánya volt. A domboldal a közönség részére volt fenntartva, míg a verseny résztvevői a bánya alján lévő sík területen kapnak helyet sorukra várva. A sík terület középső részén egy kis domb állt; ezen helyezkedik el az az együttes, amelyik soron következik.

Dél előtt kilenckor megkezdődött a résztvevők felvonulása. A közönség már a kőbányához vezető út elején sorfalat állt, hogy kedvenceit közvetlen közélről üdvözölhesse.

Elsőként a legtávolabbról érkezett Tófalvi Hápgókórus vonult be. A madarak, főleg a háziszárnyasok nagy tapsal fogadták őket. Nem kisebb örömjongás fogadta a Kutyaházi Uगतókorust; bevonulásukat a jól szervezett Nemzeti Ebtestület különjáratain érkező kuvaszok, uszkárok, pulik, agarak és még számos kutya fajta képviselőinek éljenzése kísérte. A Varjak Országos Károgó Együttesét, amelyet az erdei és mezei madarak tömegei üdvözöltek, az általános rokonszenvvel kísért Csibék Ifjú Csipogó Dalárdája követte. Így vonultak a közönség sorfala között a résztvevő kórusok egymás után, hogy azután elfoglalják helyüket. Utolsónak a Pocokvári Macskazene-kar érkezett a hazai nézők általános üdvörlalgása közepette.

Ezután a zsűri is elfoglalta helyét. Hét tagja volt: egy csóka, egy ürge, egy macska, egy kutya, egy egér, egy fácán és a zsűri elnöke: egy sárgarigó.

Az együttesek és a zsűri tagjainak bemutatása után az egyes kórusok fellépése következett. Elsőként a varjak adták elő számaikat, amelyek közül az „*Elhullajtott üres kalászok*” aratta a legnagyobb elismerést. Nagy tapsot kapott az uगतókorus „*Uगतom a kerek holdat*” című száma éppen úgy, mint az ürgek által előadott „*Attól félek, kiöntenek...*” kezdetű népdal.

8. kép: A macskazene-kar. A fekete karnagy a képen háttal állva vezényli a kórust; a tagok között közepén Csucusu, hátán Egberttel énekel.

A Macskazene-kar fellépését igen nagy érdeklődés kísérte, mert híre ment, hogy a karban egy egér is fellép. És valóban, Egbert szereplése nemcsak, mint különlegesség emelte előadásuk értékét, hanem új, szokatlan hangszínt vitt be a dorombolásra és nyávogásra épülő macskadalokba. Nem csoda, hogy a kötelezően előadott három dal után a közönség még négyszer kitapsolta őket és ismétlést követelt.

A kórus-verseny utolsó résztvevőinek, a pacsirtáknak füttykoncertje után a zsűri visszavonult tanácskozni. Olyan hosszú ideig tanácskoztak, hogy a közönség már türelmetlenkedni kezdett. Végül visszajöttek, felsorakoztak és a zsűri elnöke, a sárgarigó kihirdette az eredményt:

„Tisztelt közönség, kedves barátaim! A zsűri nagyon nehéz helyzetben hozta meg döntését. Nehéz volt döntenünk, mert az előadott dalok mindegyike igen magas művészi színvonalú volt. Végül titkos szavazással sikerült kialakítani a végleges sorrendet.

A tizenkét együttes közül harmadik díjjal a Cserregő Csókák country zenekarát jutalmaztuk, „Röptében kapom be a szúnyogokat” című népdalának előadásáért.

A második, ezüstérmes helyet a Kutyaházi Uगतókorus „Uगतom a kerek holdat” száma nyerte el.

Végül az első helyet jelentő aranyéremmel a Pocokvári Macskazenekar *„Holdfényes séták a vizes háztetőkön”* címmel előadott szonóját jutalmaztuk. Ennél a dalnál külön ki kívánja a zsűri emelni az előadás mély átélését és különleges hangszerelését. Elismerésre méltó az a tény is, hogy szakítva a hagyományokkal, vendégművésszel - egy tehetséges egerrel - egészítették ki a kórust.

A közönség nagydíját a Csucusu nevű művész nyerte el mély átéléssel előadott szólójáért”

A zsűri bejelentését óriási taps követte. A közönség lerohant a nézőtérről az előadók közé és elragadtatásában össze-vissza ölelgette őket. Ennek eredményeként egy ürge rosszul lett, két kacsának eltört a lába és egy pacsirtát majdnem megevett egy macska, alig tudták kimenteni a karmai közül.

16. A randevú

(Egbert táviratot kap és Csucusu randevúra megy. Indulás haza.)

A nagyszerű előadás után Csucusu és Egbert is elindult. Alig mentek néhány lépést, amikor egy postagalamb repült hozzájuk és átadott Egbertnek egy táviratot. Ez állt benne:

A néni megírta, hogy eredménnyel jártál. Stop. Gratulálunk. Stop. Itthon szükség van rád. Stop. Siess haza. Stop. Hozd a barátodat, a Csucusu nevű egeret is. Stop.

Csókol Apád. Stop.

- Hát mégis haza fogok menni - mondta Egbert. - Hazajössz velem? - fordult Csucusuhoz. - Persze meg kell írnom nekik, hogy nem egér vagy, hanem macska.

A macska a fejét rázta.

- Nem mehetek, randevúm van.

- Kivel? - kérdezte meglepetten Egbert.

- Azzal a cicalánnyal, amelyiknek csak a kövér kandúrok tetszenek, - világosította fel Csucusu. - Emlékszel az apróhirdetésre az újságban? Válaszoltam rá és ő is válaszolt. Most fogunk találkozni itt. Piros szalag lesz rajta. Látod? Már jön is.

9. kép: A tér közepén áll a daliásra fogyott Csucusu, szemben a piros masnis macskalánnyal, kissé távolabb Egbert.

Tényleg csinos kis cica közeledett, piros szalag volt a nyakán. Körülnézett a közben megüresedett nézőtéren, majd hozzájuk lépett.

- Kérem szépen, találkozóm van itt valakivel. Nem láttak erre egy kifejezetten kövér kandúrt?

- Én vagyok az! - kiáltotta lelkesen Csucusu. - Én válaszoltam a hirdetésére!

A cica felháborodottan mérte végig.

- Maga volna az a nagyon kövér macska? - kérdezte dühösen. - Hát ha tényleg maga válaszolt az apróhirdetésre, akkor az nagyon rossz vicc volt. Maga nemhogy nagyon kövér, hanem kifejezetten karcsú. Jó napot!

Azzal sarkon fordult és távozott. A két barát megdöbbenve nézett egymásra. Aztán Egbert végignézett Csucsun és elkezdett nevetni.

- Faképnél hagyott! - sopánkodott Csucusu. - Most mit csináljak. Tényleg karcsú vagyok?

- Az bizony! - válaszolta Egbert. - Úgy látszik, lefogytál a sok viszontagságtól. De sebaj, egy karcsú kandúr könnyen talál másik cicát! Szóval most már hajlandó vagy hazajönni velem?

- Lehet róla szó! - válaszolta elgondolkodva Csucusu.

Messziről hangzavar, kiabálás hallatszott: „Éljen Csucusu!”... „Hol van az énekes?!”... „Kérjünk tőle autogramot!”

- Gyorsan induljunk, amíg mehetünk, - sürgette Egbert, - mert már jönnek a rajongóid!

- Na, azért őket még megvárhatjuk - torpant meg Csucusu. - Lehet, hogy csak holnap indulunk. Esetleg holnapután. Vagy majd valamikor. Imádom, ha ünnepelnek és még sohasem adtam senkinek autogramot.

V É G E

(fülszöveg)

Egbert, az eszes kiséger kalandos útra indul barátjával, Csucusival, a fogyókúrászó kövér macskával, hogy segítsen neki lefogyni, ami a végén túlságosan is sikerül neki. Utazásuk során betörőket fognak el, tolvajokat és sikkasztókat lepleznek le, végül mindketten tagjai lesznek a Macskazene-karnak, amelyik közreműködésükkel megnyeri a kórusversenyt.

(A kiadó megjegyzése: A könyv alapján készült rádió-mesejátékot a Petőfi Rádió 2005 augusztus 20-án 13 óra 15 perckor közvetítette.)

